

လမ်းမပျံ

စည်းတစ်ဖက်ဆီမှာခြာ

ပန်းချီ - မောင်ကျော်ညွန့်

(၁)

စိတ်မရှည်နိုင်အောင် တံခါးကို အတင်းပင် အဆက်မပြတ် ထုတော့
မှ အတွင်းက အပြေးလှမ်း လာတဲ့ ခြေသံတဖတ်ဖတ်နှင့်အတူ...

"အေး...လာပြီဟဲ့...လာပါပြီ"

မိမိည မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားရကာ...

"မှန်တယ် မှန်တယ်၊ အဲဒါ ကြီးကြီးလုံး အသံပဲ"

ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း သူ့နောက်ပါးမှ
ဒေါ်ပုမှာ နားခပ်လေးလေး နှင့် ဘာမှ ကြားလိုက်ပုံမရဘဲ စိတ်အားငယ်
ငယ် ညှိုးနွမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့်သာမို့ ဒေါ်ပု နားလေး တာကို သတိရ
သွားကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်...

"ဒီအိမ်မှန်တယ်...သိလား၊ အထဲက ကြီးကြီးလုံးအသံ ကြားနေရပြီ
"

ဒေါ်ပုမှာ ကြားမကြားတော့ မသိ။

"ဟင်...ဪ...အေး...အေး"

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်တော့ အင်း လိုက်လေသည် ။ တံခါးဖွင့်သံနှင့်
အတူ အတွင်းဘက် သစ်သားတံခါး ဝုန်းခနဲပွင့်သွားလျှင်...

"ကြီးကြီးလုံး"

"ဟယ်...မိည"

"အန်တီသက်ရော...အန်တီသက်"

"မရှိဘူး ညည်း အန်တီသက်၊ ခုပဲ အလုပ်သမားတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ထွက်သွားတယ်၊ ညည်းတို့ က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ"

"ရန်ကုန်ကို လာတာပေါ့ ကြီးကြီးလုံးရဲ့ "

"မပုပါခေါ်လာတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီသံတံခါး ဖွင့်ဦးလေ ကြီးကြီးလုံးရဲ့ "

ကြီးကြီးလုံးက သော့သွားယူကာ တစ်ခေါက် လာပြန်ဖွင့်ရင်း...

"ငါ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရင် ဘယ်သူမှ တံခါးဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ တံခါး ခေါက်သံကြားပြီး မိသက်လည်း မရှိရင် ငါက သော့ကို ယူမနေတော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ အတွင်းအပြင် ရပ်ပြီး စကားပြောဆိုပြီး ပြီးသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ညည်းတို့ ကိုလည်း ဖွင့်ပေးဖို့ မေ့နေတာအေ"

မိမိညက ပွင့်သွားတဲ့ သံတံခါးမှ အတင်းတွန်းတိုက်တိုးခွေဝင်သွားပြီး ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ပစ်လွှဲထိုင်ချလိုက်ရင်းက...

"မောလိုက်တာ ကြီးကြီးလုံးရယ်၊ ဒါ အန်တီသက် ဝယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ တိုက်ခန်းပို မဟုတ် လား"

"အေး"

"ဒီတိုက်ခန်းလိပ်စာမှ မသိတာ၊ ဟိုခြုံလိပ်စာပဲ သိတာ၊ ဟိုကိုပဲ သွားတာပေါ့၊ ဟိုကျတော့ ခြံထဲ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေ ပြင်ဆင်နေတယ် မသိပါဘူး၊ အလုပ်သမား တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ၊ ဂဟေတွေ ဆော်နေလိုက်ကြတာ

လည်း မျက်စိတောင် ပျက်တော့မယ်၊ အဲဒီမှာ အန်တီသက် လိပ်စာမေး
တော့ ဒီလိပ်စာ ရလာတာ၊ ရလာပေမဲ့ ဒီရပ်ကွက်က ကိုယ်တစ်ခါမှ လာ
ဖူးတာလည်း မဟုတ်တော့ မေးစမ်း ပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ လာရတာ၊ အန်
တီသက်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခြံကြီး တိုက်ကြီးကနေ ဒီတိုက်ခန်း ကို..."

"ဖြည်းဖြည်းများ ပြောစမ်းပါအေ၊ တကတဲ တရစပ် စက်သေနတ်ပ
စ်သလို ဖွတ်ဖွတ် ဖွတ်ဖွတ်နဲ့ ညည်းကြည့်ရတာ အာရုံနောက်တာ"

ကြီးကြီးလုံးက ဆံပင်ကစပြီး ဖိုးရိုးဖားရား နိုင်လှတဲ့ မိမိညကို မျက်
စိနောက်သလို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်ရင်း...

"ဟဲ့...ဟဲ့... အမလေး သခင်မ၊ ညည်းရှူးဖိနပ်ကို ဟိုမှာ ချွတ်ခဲ့လေ၊
ဘယ့်နှယ် ဆိုဖာပေါ် ထိ တင်ထိုင်နေတာလဲ"

မျက်စိနောက်မယ်ဆိုလည်း နောက်စရာ ဖြစ်လှသော မိမိညသည်
ခေါင်းကဆံပင်လိမ်ခွေ တွန့်ကောက်တွေကို ငယ်ထိပ်တင် စည်းထားပုံ
ကအစ မသပ်မရပ်မို့ နားနောက်မှာ လည်ကုပ်မှာ ၊ ကောက်ကွေးမျှင်
တွေက ဖွာရယာကျလျက်ရှိကာ အတွင်းအင်္ကျီ ဖြူဖြူပါးပါး လက်ရှည်ပွ
ပွပေါ်က မီးခိုးရောင် စပို့ရှုပ်သားလည်ပင်းပေါက် ချိုင်းပေါက်ကျယ်ကျ
ယ် အနားလုံးမထားသလို လက်ပြတ် ခါးတိုကားကားကို ထပ်စွပ်ထား
သည် ။

လည်ပင်းမှာ လက်ကောက်ဝတ်မှာ က ဖြူလက်လက်နှင့် အတုတွေ
လား အစစ်တွေလား မသိ တဲ့ ကြိုးတွေ ကွင်းတွေက တစ်ကုံးတည်း တ
စ်ရန်တည်းမက ရွယ်စုံ ဆိုက်စုံ ပုံစံစုံ။ နားနှစ်ဖက် မှာ လည်း လက်
ကောက်လောက် နားကွင်းဝိုင်းကြီး နှစ်ကွင်း။

အောက်ပိုင်းက ဘောင်းဘီက ခြေသလုံး တစ်ဝက်လောက် သရီးကွာ
တာ ကျပ်ကျပ် ပန်းဖျော့ ရောင်လေးဖြစ်ကာ ခြေသလုံးအကျတော့

ဘေးကို ကန်တော့ပုံလို ကားထွက်နေသည် ။ ခြေထောက် က
အောက်မှာ ခုံမြင့်ပါသော ဘွတ်ရှူးအဖြူရောင်ကို မီးခိုးစင်းလည်တိုခြေ
အိတ်နှင့် ဝတ်ဆင်ထား ရင်း ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခြေတစ်ဖက် ဆိုဖာပေါ်
ကွေးတင်၊ နောက်ခြေတစ်ဖက် အောက်ချပုံစံနှင့် ထိုင် နေတာ ဖြစ်သည်
။

"မေ့သွားလို့ ပါ ကြီးကြီးလုံးကလည်း "

မိမိညက ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ချွတ်ကာ ဘေးနားပဲ ပစ်ချ
ထားလိုက်ပါသည်။ ။

"အိတ်တွေ အိတ်တွေ သေတ္တာတွေလည်း မနည်းပါလားအေ"

"ဒါကြောင့် ပင်ပန်းလာတာပေါ့"

"ဟဲ့...မပု၊ အားလုံး အထဲသွင်းဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့၊ ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲပဲ ချဉ်း၊ အိမ်ထဲမလဲ ပစ္စည်းနဲ့ တိုက်ခန်းနဲ့ မမျှဖြစ်ပြီး ကျပ်သပ်နေတာ၊ ဟဲ့...
...ဪ... သွင်းမသွားနဲ့ ဆိုမှ နထိုင်းပထိုင်းနဲ့ မီးဖိုအထိ ဆွဲဝင်သွားပြန်ပြီ။ အဲဒီ မပု ရှိတဲ့ အရပ်မှာ ငါ မောလွန်းလို့ မနေပါရစေနဲ့ မိဋ္ဌာန်ထားတာ"

ဇွတ်ပဲ အထဲကို ပစ္စည်းတွေ သွင်းသွားပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်ပုကို မိမိညက ပါးစပ်ဟပြီး လက်မတွေ့ မော့ပြလိုက်သည် ။ အဲဒါဆိုရင် ရေ ယူခဲ့ဖို့ သင်္ကေတ။ ဇွန်းနဲ့ မွှေပုံပြပြီးမှ လက်မတွေ့မော့ လျှင် ကော်ဖီ။

ဒေါ်ပုက ရေခဲသေတ္တာ ရှာဖွေဖွင့်ပြီး ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ယူလာသည်။ ။

"အင်း...ညည်းနဲ့ မပုနဲ့ မ ဟုတ်နေတာပဲ"

ဒေါ်ပုဟာ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အရပ်ငါးပေမပြည့်တဲ့ အသက်

လေးဆယ်ကျော်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိည မွေး
ကာစကတည်းက အိမ်မှာ နေလာတာမို့ လူယုံလူရင်း။ ငယ်ငယ်က မိမိ
ညကို ချီခဲ့ ပိုးခဲ့ ထိန်းခဲ့ရတာ ခုတော့ မိမိညက သူ့ကို ပြန်ချီပိုးရမယ့်သ
ဘော ဖြစ်နေ တာပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြ
၍ အသက်လေးဆယ်ကျော်နှင့် နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ် အရွယ်မတူသော်လည်း
ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ၊ တည့်လိုက်ကြ၊ ငိုကြ ယိုကြ၊ ပြန်ခေါ်ကြ၊ ပလူး
လိုက်ကြနှင့် အတွဲအဖက်ကတော့ မိနေသည်။

မိတ္တီလာအိမ်မှာ လည်း ဒေါ်ပုဟာ မိမိညရဲ့ လူ သက်သက်ဖြစ်၍
တခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ သီးသန့် လူထပ်ခေါ်ထားရသည်။

"မပုများ ရန်ကုန်ထိ ခေါ်လာရတယ်၊ ညည်းဟာလေ"

"ကြာကြာနေမှာ ကိုး ကြီးကြီးလုံးရဲ့ "

"ဘာလုပ်ဖို့ ကြာကြာနေမှာ လဲ"

"ဒီလိုပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရှာရမှာ ပေါ့၊
ဟိုမှာ ညက ဘာလုပ်နေရ မှာ လဲ၊ ပျင်းစရာကြီး၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ၊ လူ
တစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ဝင်ဆံ့အောင် ရန်ကုန်ကို လာရပ်တည်
တာ"

"အောင်မလေးတော်၊ ဆင့်ဖင်ခေါင်းရယ်၊ အံ့ပါရဲ့ ၊ ညည်းလည်း
အံ့ပါရဲ့ ၊ ညည်းအမေလည်း အံ့ပါရဲ့ ၊ ညည်းအမေလည်း ညည်းအထက်
က သားနှစ်ယောက် မွေးထားတာနဲ့ ပဲ ညည်းကိုလည်း သားလိုပဲ ဆက်
အုပ်ထိန်းနေပုံပဲ၊ တကတဲမှ ပဲ၊ ဒီမှာ ဖြင့် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေဖြစ်နေ
မှန်း ဘာမှ လဲ တစ်လုံးမသိဘဲနဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကြီးကြီးလုံးရဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြော

တာ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာ လဲ၊ ရန်ကုန်ကို ညမရောက်တာ တစ်နှစ်၊ မေ
မေ မရောက်တာ ဆယ်လလောက်ရှိပြီလေ၊ ဖုန်းကလည်း ကိစ္စရှိမှ ပြော
ရတာ၊ မပြောဖြစ်တာ ကြာလှပြီပဲ"

"ညည်းအဒေါ်လာမှ မေးပေတော့"

"ကြီးကြီးလုံး ပြောလေ"

"ငါမပြောချင်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ပြောပစေ၊ သူလည်း လာတော့မှာ ပါ၊
ဟိုခြံက အလုပ်သမား တွေဆီ ခဏပဲသွားတာ၊ ဒီပြန်လာမှာ ၊ ညည်းတို့
နဲ့ တွေ့လွဲပဲနေမယ်၊ ညည်းတို့ လည်း အဲဒီက ထွက်လာရော ဆယ်မိနစ်
လောက်နေရင် သူ အဲဒီခြံရောက်မှာ ပဲ၊ ဟိုက
အလုပ်သမားတွေကလည်း ညည်းတို့ ရောက်လာတာ ပြောပြမှာ ပေါ့၊
မကြာခင် ပြန်လာမှာ ပါ"

"ခြံရော တိုက်ရော ကောင်းသားနဲ့ အသစ်ကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ပြင်
နေတာလဲ၊ နိုင်ငံခြားသား တွေ ဘာတွေ ငှားဖို့ လား"

"မငှားပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာကိုပြင်တာလဲ"

"ပြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်နေကြတာ၊ အဲဒီ မိသ
က် တစ်ယောက်လည်း အသက်သာလေးဆယ်ကျော်တယ်၊ ကလေးက
မရှိတော့ သူပဲ ကလေးစိတ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမှ ပြော မရဘူး"

"အခု ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေနေကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"အင်း"

"အန်ကယ်ကျော်ရော ကုမ္ပဏီသွားတာပေါ့"

"ညည်းအန်ကယ်ကျော်မှ ဒီမှာ မနေပဲ"

"ဟင်...လင်မယား အတူမနေဘဲ ဘယ်သွားနေနေလို့လဲ"

"ကွဲသွားပြီအေ့၊ သင်းတို့ နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပစ်လိုက်ကြတယ်"

"ဟယ်...ဘာမှ မသိပါလား။ မေမေတောင် မသိဘူး"

"သက်သက်က မြတ်မြတ် စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး မပြောဘဲ ဖုံးဖိထားတာ။ ပြောရင် တားမြစ်ကန့်ကွက်နေမှာ လည်း စိုးလို့ တူပါရဲ့ "

"ဟယ်... ကိုယ့်အစ်မရင်းတော့ ပြောပြရမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်"

"ကွဲကွာကြတာတော့ ရှစ်လလောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီနောက်လည်း အကွာအရှင်းမှာ လင်မယား ပစ္စည်းခန်း ရှုပ်နေသေးတာနဲ့ ရုံးရောက်ကြ၊ အမှုဆိုင်ကြ၊ အိုအေ...ခေါင်းကိုနောက်နေတာပဲ၊ ပစ္စည်းတွေရှိသမျှ ပုံကြဲခွဲကြ စိတ်ကြ အမ်းက ပြုကြ၊ ကျားကုတ်ကျားယက်နဲ့ ရှက်ဖို့ လည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်ဖို့ လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်သားဟာ ရန်သူတော်ကြီးတွေအလား အမလေးလေး၊ ရန်လုပ် လိုက်ကြတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်၊ မြတ်မြတ်သိရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာ သေချာပါတယ်အေ၊ မြတ်မြတ်က မိသက်လိုမှ မဟုတ်ဘဲ နူးနူးညံ့ညံ့၊ မိသက်က ညည်းလို တစ်ချိုးတည်းလေ၊ ညည်းက သူ့သမီးဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ"

မိမိညက မျက်မှောင်လေးကုတ် နားစိုက်နေပြီးလျှင်...

"ဘာလဲ...အန်ကယ်ကျော် ဖောက်ပြန်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ရပါဘူးအေ၊ မဖောက်ပြန်ရှာပါဘူး၊ ညည်းကလည်း "

"ကြီးကြီးလုံး လေသံက ကိုယ့်ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲဘက်က မပါဘဲ

တခြားဘက် ရောက်နေ သလိုလိုပါလား"

"အလိုတော်. . .မဟုတ်ရပါဘူးအေ၊ ပြဿနာ မရှာစမ်းပါနဲ့ ၊ ငါ ဘယ်သူ့ဘက်မှ မပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဆိုးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ မာနတွေ ပြိုင်ပြီး ပြီးတေးကုန်ကြတာပဲ၊ တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက် နာအောင်ပြောကြ၊ ဒါတွေကိုပဲ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ကြ၊ ပြိုင်ကြ ဆိုင်ကြ အနိုင်လုရင်းနဲ့ ရန်သူကြီးတွေလို ဖြစ်နေကြတာ၊ မိသက်လည်း မကောင်းဘူး၊ မောင်ကျော်လည်း မကောင်းဘူး"

မပြောချင် မပြောချင်နှင့် ပြောစရာလူ မရှိလို့ အောင့်နေရပုံပေါ်သော ကြီးကြီးလုံးနှုတ်မှ အားလုံး တသီတတန်းထွက် လာပြီး ဖြစ်နေပါသည် ။ ကြီးကြီးလုံးဟု ခေါ်သော ဒေါ်လုံးတင်မှာ မေမေ တို့ အန်တီသက်တို့ နှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းသာကွဲသေးတာ ဖြစ်သည် ။

အပျိုကြီးမို့ အန်တီသက်က သူ အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်မှာ အခြေချကတည်းက ကြီးကြီး လုံးကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ထားပါသည် ။ အန်တီသက်ရဲ့ အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ကြီးကြီး က အန်တီသက်နှင့် အတူတကွ နေလာတာဖြစ်သည် ။

"ခုတော့ အန်ကယ်ကျော်က ဘယ်မှာ နေလဲ"

"သူလည်း သူတိုက်ခန်းနဲ့ သူအေ၊ တိုက်ခန်းပိုက နှစ်ခန်းရှိတော့ တစ်ယောက်တစ်ခန်း ယူလိုက်ကြတာပဲ"

"ကုမ္ပဏီရော"

"ကုမ္ပဏီက မောင်ကျော် နာမည်နဲ့ လည်း ဖြစ်၊ သူပဲလည်း လုပ်ကိုင်လာတော့ သူပဲယူလိုက် တယ်။ ညည်းအန်တီသက်ကလည်း သူ့ဆိုင်သူ

ဖွင့်နေတော့ အဲဒီဆိုင်ကို သူဆက်ယူပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဆိုင်တန်ဖိုးက နည်းနေရော၊ တန်ဖိုးတွေသင့်ပြီး မောင်ကျော်က ဘယ်လောက်ပြန်အမ်းပေါ့၊ အောင်မလေး၊ ငွေကိုပုံ၊ ရွှေကိုပုံ၊ သရက်စေ့ထက်ခြမ်းကွဲဆိုသလို ခွဲကြစိတ်ကြတာပေါ့အေ"

"ဟိုခြံနဲ့ တိုက်ကြီးကကော"

"အဲဒါကို လုကြတာလေ၊ မောင်ကျော်ကလည်း သူတစ်ဝက် အမ်းယူမယ်၊ ညည်းအန်တီသက် ကလည်း သူတစ်ဝက် ပြန်အမ်းပြီး ယူမယ်နဲ့ ၊ စိတ်တိုင်းကျဆောက်ခဲ့ကြတဲ့ ခြံကြီးတိုက်ကြီး မဟုတ် လား၊ နှစ်နှစ်လား နေကြရသေးတာ၊ ဘယ်သူကမှ အလျှော့မပေးဘူး"

"အဲဒီတော့..."

"အဲဒီတော့ တစ်ယောက်ထက်ခြမ်းကွဲ တစ်ဝက်စီပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ တိုက် ကြီးကလည်း ခြံရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ဆိုတော့ အလယ်မျဉ်းတစ်ဝက်အတိ တားလိုက်ရင် ဟိုဘက် တစ်ခြမ်း မောင်ကျော်၊ ဒီဘက်အခြမ်း မိသက်၊ အဲသလို ပူးတွဲကြီး ပိုင်နေဆဲပဲ"

"ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နိုင်လိုက်တာ၊ ရောင်းပြီး တစ်ဝက်စီ ငွေယူလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီလိုကို မရောင်းရက်ကြတာ၊ ကိုယ်ပဲပိုင်ချင်နေကြတာ၊ အခု တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာက တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း ပိုင်ကြဖို့ပဲ၊ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ကိုယ်ပိုင် တဲ့ တစ်ခြမ်းကို ရောင်းချင်လာရင် သူများကို မရောင်းခင် အချင်းချင်း ပြန်ဝယ်လိုစိတ်ရှိရင် ဦးစား ပေး ရောင်းရမယ်တဲ့ ၊ တစ်ဖက်ခြမ်း ပိုင်သူက မဝယ်ချင်ပါဘူးဆိုမှ အပြင်က တခြားသူစိမ်းကို ရောင်းခွင့်ရှိမယ်၊ ဘယ်သူကမှ တော့ ပြန်ရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်ပဲ တစ်ခုလုံး အပြည့်အစုံရဖို့ ကို

ယ်ကချည်း ပြန်ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်"

"၅။ . ."

မိမိညက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့ က ခုလို အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ တက်နေကြတော့ အန်တီသက်မှာ အပိုရှိတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ တက်နေလိုက်မည်လို့ အပိုင်စီစဉ် လာတဲ့ မိမိညမှာ ဘုံပျောက်နေပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရပါ။

ဒီတိုက်ခန်းဟာလည်း ကျဉ်းတော့ မကျဉ်းပါ။ ပေနစ်ဆယ်ကျယ်တဲ့ တိုက်ခန်းဖြစ်၍ နောက်ဘက်ကို ပေခြောက်ဆယ်ရှည်၍ သာမန်အိမ်ငယ်တစ်လုံးစာပင်။ ပါကေးခင်း အခန်းသန့်သန့် လေးဖြစ်ပေမဲ့ အန်တီသက် သယ်ယူလာသည့် ပစ္စည်းတွေကတင် နည်းပုံမရ။ အန်တီသက်နဲ့ ကြီးကြီး လုံးနှစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ပစ္စည်းအပြည့်လူအပြည့် တိုက်ခန်းနှင့် ကွက်တိ ဖြစ်နေပုံ ပင်။

အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါ၍ အန်တီသက် တစ်ခန်း၊ ကြီးကြီးလုံးတစ်ခန်း နေနေပုံရတာကို အန်တီ သက်နဲ့ ကြီးကြီးလုံး တစ်ခန်း၊ မိမိညနဲ့ ဒေါ်ပုတစ်ခန်းရယ်လို့ အတင်းနေရာလုကာ အတူနေလိုက်ဖို့ အခက်အခဲ မရှိနိုင်ပေမဲ့ မိမိညက ရန်ကုန်မှာ ဒီတိုင်းထိုင်နေမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်စားဝတ်နေရေး အတွက် သင်တန်းလေးတစ်ခုဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ဒီတိုက်ခန်းမှာ လူလေးယောက် နေနေရင်း တန်းလန်းနဲ့ မိမိည ဖွင့်လိုသော သင်တန်းမျိုးဖွင့် ဖို့ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ကူ။ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်။ ဒါဖြင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ တိုက်ခန်းငှားပြီး နေရတော့ မလား။

နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ကိုယ့်ဒေသရယ်လို့ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေမသွားလိုဘဲ ရန်ကုန်မှာ အခြေချလိုတဲ့ မိမိညရဲ့ စိတ်ဟာ အန်တီသက်နှင့် တူလှသည်။ မိမိညသည် မြို့ပြန်ဖို့ တော့ လုံးဝစိတ်ကူး

ထဲမထည့်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ ပဲ သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း နေထိုင်ရပ်တည်ရင်
ကောင်းမလဲ အပြင်းအထန် စဉ်းစားတွေးတောနေလို့ မဆုံးခင် တံခါး
ခေါက်သံပြင်းပြင်း ထွက်ပေါ်လာလျှင်...

"ဟော... လာပြီ၊ ညည်း အန်တီသက်"

ကြီးကြီးလုံး တံခါးပြေးဖွင့်သည်။

"အစ်မကြီး... မိညတို့ ရောက်လာလား"

သံတံခါး မဖွင့်ခင် အန်တီသက် မေးခွန်း အရင်ထွက်လာသည်။

"ရောက်ပါ"

"တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီတိုက်ခန်းလိပ်စာမသိတော့ တန်းတန်းမတ်မတ်
မှ ရောက်ကြပါ့မလားလို့၊ ဟိုက အလုပ်သမားတွေက ဖရိုဖရဲနဲ့ မော်ဒ
ယ်လိုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ အရပ်ပုပု မိန်းမ တစ်ယောက်ရ
ယ်လို့ ပြောကတည်းက မိညတို့လို့ တန်းသိလိုက်သားပဲ"

"ကဲ... ဝင်၊ ဟိုမှာ ညည်းတူမ၊ ညည်းအတိုင်းပဲ၊ အပိုင်၊ အိတ်တွေ ပ
လုံးတွေ နည်းပါဘူးနဲ့ မမေးမစမ်း ကြိုမပြောဘဲ ရောက်ချလာတာ"

"အန်တီသက်"

မိမိညက အန်တီသက်ကို အပြေးထကြိုကာ ဆီးဖက်လိုက်ပါသည်။

"ကြီးကြီးလုံးဆီက ကြားရတာတွေ၊ ည စိတ်မကောင်းဘူး အန်တီသ
က်ရယ်"

"မမ သိရင်လည်း စိတ်ညစ်နေမယ်ဆိုပြီး နင်တို့ ဆီ ဘာမှ ပြောမနေ
တော့တာ၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ၊ နင်ရောက်လာတာ
အားတောင်ရှိသွားတယ် သိလား၊ ငါ့တူမလေးက ငါနဲ့ စိတ်တူပါဘိသနဲ့၊

တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်စရာရှိရင် နင့်အမေနဲ့ ဆို အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ နင်နဲ့ ဆို မဆိုးဘူး မိညရဲ့ ၊ တုံးဆို တိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်၊ မြွေဆိုပေါက်၊ ဒီမှာ ဖြစ်နေပုံတွေကို နင့်ကို အကုန်ပြောပြရဦးမယ်"

"ကြီးကြီးလုံး အတော်ပြောပြထားပြီးပါပြီ"

"ဟုတ်လား"

အန်တီသက်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်သော်လည်း ဗိုက်မထွက် အဆီမရှိ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် နှင့် လှပဆဲ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ကလေးရင်သွေး မမွေးဖွားရ၍ လည်း အရွယ်တင်လှ သည် ။ ငယ်ငယ်က တည်းက မိမိညရဲ့ အမေနှင့် စရိုက်မတူ၊ ပူပူလောင်လောင် ခပ်ထက်ထက် ဖြစ်သည် ။

သူများ အကျောမခံ အတင်စီးမခံ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ၊ မာနကြီးကြီး စိတ်ကြီးကြီး အစားထဲ ကမို့ အမျိုးထဲမှာ မေမေ့လောက် လူချစ်လူခင် မများ ပေ။ သို့သော် မိညသည် ကိုယ်နှင့် ပုံစံဆင်တင် တင်ရှိလို့ လား မသိ၊ အန်တီသက်ကို ချစ်လည်း ချစ် သဘောလည်း ကျပေသည် ။

"ပြဿနာက ဘာလဲ"

"ပြဿနာက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့၊ အပေါ်ယံလေး ပါးပါးလေးပါ၊ ဘာမှ ကို အရေး မပါဘူး၊ ကွဲတဲ့ ထိ ဖြစ်ရတာက သူကလည်း အပြောတင်စီးတာ မလျှော့၊ ငါကလည်း အပြောတင်စီးတာ မလျှော့လေ၊ မာနချင်းပြိုင်ရင်း ကြီးကျယ်သွားတာပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှ တော့ မာနကို လျှော့လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ အရှုံးမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်နိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ အန်တီသက်ရဲ့ "

"ဘုရား ဘုရား. . .စနေဂြိုဟ် အိမ်ပေါ်တက်တာပဲ မိမိညရေ၊ ငေါက်ခနဲ ထောက်ခံလိုက်ပုံ များ အသက်တောင်ရှူပါရဲ့ လား မသိဘူး၊ ဖျန်ဖြေမယ်တော့ စိတ်ကူးဘဲနဲ့ "

"ဖျန်ဖြေဖို့ က ည အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးလုံးရဲ့ "

"ဒါပေါ့ မိညရဲ့ ၊ အခုအခြေအနေက မိည အကုန်သိပြီလား"

"အကုန်နီးပါး လိုရင်းတိုရှင်း သိပါပြီ"

"ဒါဖြင့်. . .အဓိကကို ပြောပြမယ်၊ ခုအခြေအနေမှာ ငါအနိုင်ရဖို့ ခေါင်းမောနိုင်ဖို့ က တစ်လမ်း ပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သူ အလျှော့မပေးတဲ့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ငါတစ်ဦးတည်းပိုင် ရဖို့ ပဲ၊ ငါ သူရသွားတဲ့ တစ်ခြမ်းကိုပါ ဝယ်လိုက်နိုင်မှ ပြီးမယ်"

"သူက မရောင်းဘူးမို့လား"

"အေး. . .မရောင်းဘူး"

"ဒါဖြင့် အန်တီသက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝယ်မှာ လဲ"

"တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်အရ သူ ရောင်းချင်လာရင် ငါ့ကို အရင်ဆုံးညှိနှိုင်းပြီး ငါ့ကို ရောင်းရမှာ ၊ ငါမဝယ်မှ တခြားကို ရောင်းရမှာ ၊ သူရောင်းမယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ပြီးပြီပေါ့"

"သူရောင်းချင်အောင် အန်တီသက်က လုပ်ရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒါဆိုရင် အန်တီသက် အကြံထုတ်လေ၊ ည ကူညီနိုင်တာရှိရင် ညက အားတက်သရော ကူညီမှာ ပေါ့"

"Good"

အန်တီသက်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး ကျူးရင့်လိုက်ရင်း...

"Sweet girl၊ ငါ့တူမ အချစ်တုံးလေး၊ ကဲ... နေဦး၊ နင်ဘာအတွက် ရန်ကုန်လာတာလဲ၊ ပြောဦး"

"ညကလား၊ ညကတော့ အန်တီသက်လိုပဲ ရန်ကုန်မှာ အခြေချချင် တဲ့ သူပဲဟာ၊ အခု ဘွဲ့လည်း ရ၊ အိမ်မှာ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ ထိုင်ပြီး လိန် ပိန်နေမယ့်အစား ရန်ကုန်မှာ ဘာလုပ်လို့ ရမလဲ မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးဖို့ လာတာပဲ၊ လောလောဆယ် ညက ဝင်ငွေလေး အထိုက်အလျောက်နဲ့ ရ ပ်တည်နေ နိုင်အောင်တော့ ည Aerobic သင်တန်းဖွင့်မယ်၊ နောက်... ကွန်ပျူတာရိုက်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးလာ တာ၊ ညတတ်တာ ဒီနှစ်ခုပဲရှိ တာလေ၊ ညက တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ်အဆင့် လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့လည်း ရ ထားဖူးပြီး Aerobic ကို အထူးကျွမ်းကျင်တော့ လောလောဆယ် သင်တ န်းဖွင့်ထားရင် အထိုက် အလျောက် ဝင်ငွေရှိမယ်၊ နေ့လယ်ဘက် ညဘ က်တွေ ကွန်ပျူတာ လက်ခံရိုက်မယ်၊ ညသူငယ်ချင်း အစ်ကိုကို ဆက်သွ ယ်မေးမြန်းကြည့်ပြီးပြီ၊ သူက စာအုပ်တိုက်ထောင်ထားတော့ သူ့ဆီမှာ တင် ရိုက်စရာ စာမူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူကလည်း ဒီတီဗီသမား ကောင်းကောင်း လိုနေတာတဲ့ ၊ ညလုပ်မယ်ဆိုရင် အလုပ်တွေပေးမယ် ပြောထားတယ်"

အန်တီသက်က ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေသည်။ ။

"စာရိုက်ရင် ည ကွန်ပျူတာလည်း မလိုပါဘူး၊ အဲဒီအစ်ကိုက သူ့ဆီမှာ ကွန်ပျူတာရိုက်ပေး မယ့်သူတွေကို သူပိုင်ကွန်ပျူတွေ စပေါ်တ င် ပြန်ငှားပေးထားပြီး ပေးရိုက်တယ်။ ညကိုဆို အလကား ပေးရိုက်မယ် တဲ့ "

"နင်က ဘယ်မှာ နေမယ် စိတ်ကူးလဲ မိညရဲ့ "

"အိုး. . .ညက ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေမလို့ အပိုင်တွက်လာတာပေါ့၊ အန်တီသက်တို့ ဟိုခြံမှာ ပဲ နေနေတယ် ထင်တာကိုး၊ အန်တီသက်မှာ ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ရှိတယ်ဆိုပြီး အဲဒီအခန်းမှာ နေလည်း နေ၊ Aerobic သင်တန်းလည်း ဖွင့်မယ်ဆိုပြီး လာတာ၊ ခုတော့ ရည်ရွယ်လာတာနဲ့ လွဲနေ ပြီပေါ့၊ ဒီမှာ ဒီလောက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ လူလေးယောက် နေနေရင်းနဲ့ တော့ သင်တန်းဖွင့်မရဘူး၊ ဒီတော့ ည စဉ်းစားဦးမယ်၊ အခန်းငှားခနဲ့ ညရဲ့ ယာယီဝင်ငွေနဲ့ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ဆိုတာ "

"အခန်းငှားခတွေက ဈေးကြီးတယ် "

"ဘယ်လောက်ရှိလဲ အန်တီသက် "

"ဒီအခန်းလောက်ကျယ်ပြီး ဒီလိုပဲ ပထမထပ်လောက် ဆက်သွယ်မှု ကောင်းကောင်း ဧရိယာ ထဲဆိုရင် သိန်းချီမှာ ပေါ့ "

မိမိညက ပခုံးလေး တစ်ချက်တွန့်လိုက်မိပါသည် ။ တစ်လတစ်သိန်း တန် အခန်းမျိုး မဆိုနဲ့ ဒီထက်အခန်းကျဉ်း ဒီထက်အထပ်မြင့်မို့ ငါးသောင်းခန့်နှင့် ငှားရမည်ဆိုရင်တောင် သူ ရပ်တည် နေထိုင် စားသောက်နိုင်ဖို့ နှင့် အတော်တွက်ချက် အသက်ရှူကျပ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည် ။

"နင့် Aerobic က ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ "

"Aerobic ချည်းပဲဆိုရင် တစ်လလောက်ဆိုရင် သင်တန်းတစ်ခုအတွက် လုံလောက်ပြီ၊ သဘောက လတိုင်းသင်တန်းသစ်ခေါ်ရမယ့် သဘောပေါ့ အန်တီသက်ရယ်၊ ဆက်ကစားနေချင်လို့ ဆက်တက်တဲ့ လူလည်း နောက်လဆက်တက်ပေါ့၊ တစ်လမှာ သင်တန်းသား သုံးဆယ်လောက်ရရင် အိုကေပေါ့၊ တစ်လ သင်တန်းကြေး ငါးထောင်ဆိုရင် တစ်သိန်းခွဲ

လောက် ရမှာ ပေါ့၊ ခြောက်ထောင် ယူရင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်းလောက် ရမှာ ပေါ့၊ လူသုံးဆယ်ကို တစ်ချိန် ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ခွဲ ပြီး နှစ်ချိန်လောက် သင်ရင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှိတယ်...။

လူနည်းတဲ့ လနည်း၊ များ တဲ့ လများ ပေါ့၊ ပုံမှန် အဲဒီလောက်နဲ့ သွား နိုင်ရင် ယာယီသဘော အဆင်ပြေတယ် ဆိုရမှာ ပေါ့၊ တကယ်က ကစား တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေပါဝယ်ပြီး ကာယအလှ သင်တန်းပါ ဖွင့်နိုင်ရင် အရမ်းတွင် ကျယ်မှာ ပေါ့၊ အဲဒီကျ တိုက်ခန်းပိုကျယ်ဖို့ လိုတယ်၊ မေမေ့ ကို ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးခိုင်းရင် မေမေ ဝယ်ပေးမှာ ပါ"

"နေရာကျယ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ဒါပေါ့ အန်တီသက်ရေ"

"မစခင် လက်ကမ်းကြော်ငြာလေးတွေနဲ့ သင်တန်းကို လူသိအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်"

"အမလေး အန်တီသက်ရယ်၊ ဘယ်နားသွားဖွင့်ရကောင်းမလဲ၊ အစ က ပြန်စဉ်းစားရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ လက်ကမ်းကြော် ငြာက နောက်ထားပါဦး"

"ငါ့ခေါင်းထဲမှာ တော့ တစ်ထိုင်တည်း အိုက်ဒီယာတစ်ခုက လင်းလ က်တောက်ပ လာပြီ သား မိည"

မိမိညက အားရဝမ်းသာနှင့်...

"ဘာ အိုက်ဒီယာလဲ အန်တီသက်"

"ငါနဲ့ နင့်အန်ကယ်ကျော် စက္ကတည်းက ကိုယ့်တိုက်ခန်း ကိုယ်ရွှေ့ ပြီး သီးသန့်နေခဲ့ကြ ပေမဲ့ အခု သူရော ငါရောက ဟိုခြံမှာ ပြန်နေကြဖို့ အကြံထုတ်နေကြတယ်၊ အိမ်ကို လက်လွှတ်မပေး ဘူး၊ ဇွတ်တက်နေကြ

တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဟယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခု အဲဒီခြံနဲ့ အိမ်ကို တစ်ဝက်တိ တိကနေ သံပန်းကာနေတာ"

"ဟင်"

"ခြံရှေ့ကနေပြီး အိမ်ကြီးအထိလည်း မြေပိုကို တစ်ဝက်တိတိ သံပန်းခြံစည်းရိုး တည့်တည့် ကြီး ကာလာတယ်၊ အိမ်ကိုကျတော့ မဖြူချင်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်ရင် အကောင်းလေးတိုင်း ပဲ ဖြစ်ချင်တာကိုး၊ ဒီတော့ တစ်ဝက်စီလည်း ဖြစ်အောင် အိမ်ထဲအတွင်းပိုင်းကိုပါ တစ်ဝက်တိတိ နေရာကနေ သံပန်းကာပစ်လိုက်တယ်"

"ဟယ်"

"အုတ်နံရံတို့ ဘာတို့ လုပ်နေရင် အချိန်ကြာမှာ နဲ့ ကုန်ကျစရိတ်များမှာ နဲ့ ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် လုံးရဲ့ အတွင်းကြိတ်စိတ်ထဲမှာ ဒီအိမ်ကို နောက်တစ်ယောက်က လက်လွှတ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုရောင်း လာဖို့ ပဲ အားထုတ်ချင်တာ၊ တစ်ဝက်ကာပစ်တာဟာ ယာယီသဘောပဲ၊ ဒီတော့ အိမ်ရဲ့ အလယ်ခန်းမ ကြီးကနေ တစ်ဝက်ပိုင်းပြီး သံပန်းပဲ ကာချပစ်လိုက်တယ်၊ မျက်နှာကြက်အထိ မရောက်ဘူး၊ ခြံစည်း ရိုးထက်တော့ မြင့်တာပေါ့"

"ဟင်. . .အန်တီသက်တို့ ဟာကလည်း ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ၊ တစ်ဖက်ခြမ်းကို တစ်ဖက်ခြမ်းက မြင်နေရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်. . .မမြင်စေချင်ရင် ကိုယ့်ဘက်ခြမ်းကနေ ခန်းဆီးကြိုး တန်းဆွဲပြီး ခန်းဆီး ကာပစ်ရုံပဲ"

"အန်ကယ်ကျော်ကကော သဘောတူလား"

"တူတယ်၊ သူကလည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးပဲဟာ၊ တစ်ဝက်ပိုင်း

ကာမယ်ဆိုတော့လည်း အိုကေ၊ သံပန်းပဲ ကာမယ်ဆိုတော့လည်း သူက အိုကေ၊ စရိတ်တစ်ဝက် ကျခံရမယ်ဆိုတော့လည်း အိုကေ၊ သူကလည်း ငါ့လိုပဲ အိမ်ပေါ် ဇွတ်တက်နေမယ်၊ တစ်ဖက်ခြမ်းကလူကို သည်းမခံနိုင် အောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပြုမယ်၊ ဒုက္ခပေးမယ်၊ အိမ်ရောင်းချင်အောင်လုပ်မယ်၊ ရောင်းလာရင် ဖမ်းဝယ် လိုက်ရုံပဲ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း. . . အကြံတူတွေ. . . အကြံတူတွေ"

"ဒါဆိုရင် အန်တီသက်နဲ့ ကြီးကြီးလုံးက အဲဒီခြံတစ်ခြံ အိမ်တစ်ခြံ မ်းကို ပြန်ပြောင်းမယ်၊ ညကို ဒီအခန်းပေးသုံးခဲ့မယ်ပေါ့"

"အေး. . . အစက ငါ ဟိုကိုပြန်ပြောင်းပြီး သင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ နင် ဟိုအိမ်တစ်ခြံမှာ သွားနေလိုက် မိည"

"ဟယ်"

"အေး"

"နောက်တစ်ခြံမှာ အန်ကယ်ကျော် လာနေမယ်ပေါ့"

"သေချာသလောက်ပဲ"

မိမိညက မျက်ခုံးလေးတွန့် စဉ်းစားနေသည်။

"နင့်အနေနဲ့ သင်တန်းမှာ Aerobic ကစားတာကို အိမ်ထဲက ခန်းမကျယ်ကြီးထဲလည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ခြံဝင်းရှေ့ဘက်ထဲ လုပ်ရင် ပိုတောင် အဆင်ပြေတယ်၊ ရှေ့မှာ ပေရှစ်ဆယ်တိတိ ရှေ့ဘက်မြေပိုကျန်တယ်၊ ခြံအလျား ပေတစ်ရာနှစ်ဆယ်ကလည်း တစ်ဝက်ပိုင်းတော့ ပေခြောက် ဆယ်ကျယ်တယ်၊ အရှေ့ဘက် မြက်ခင်းလွတ်တင် ပေခြောက်ဆယ် ရှစ်ဆယ် ရှိတယ်၊ အိမ်နောက် ဘက်မှာ လည်း မြေပို ဆယ့်ငါး

ပေလောက် အရှည်ကျန်သေးတယ်။ နင့်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆယ့်ငါးပေ ပေခြောက်ဆယ်ပေါ့"

"ရှေ့မြက်ခင်းမှာ ကလို့ ကောင်းမှာ အမှန်ပဲ"

"မျက်စိနောက် နားနောက် မခံနိုင်တဲ့ နင့်အန်ကယ်ကျော် ဦးစိတ်တိုကြီးကို မနက်ခြောက်နာ ရီခွဲ ခုနစ်နာရီကစပြီး Aerobic တေး သံသာတွေ One two, three, Four. . . timing သံတွေနဲ့ နှောင့်ယှက်ပေ တော့၊ ဟား ဟား.. မြက်ခင်းထဲမှာ အသားကပ်ဘောင်းဘီလေးတွေနဲ့ ရေကူးဝတ်စုံ သာသာနဲ့ နင်တို့ တွေ Aerobic ကစားနေကြရင် သင်း တော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ထွက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီပြင်လည်း ရှိ သမျှနည်းနဲ့ နင် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပြုပေတော့ မိည"

"သူက သူ့အိမ်တစ်ခြမ်းပိတ်ပြီး တခြားသွားနေလိုက်မှာ ပေါ့၊ ရောင်း ချင်မှ ရောင်းမှာ ပေါ့"

" မဟုတ်ဘူး ၊ တရားရုံးတော် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုက ဒီအိမ်ကို ငါတို့ ဟာ အသုံးပြုကို ပြုရမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဦးတိုက်လျှောက်ကြတာဆိုတော့ မသုံးဘဲပစ်ထား ပိတ်ထားတဲ့ အိမ် မဖြစ်ရဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ကို အသုံးပြုရမယ်၊ ကိုယ်မနေဘဲ ငှားစားလည်း ရတယ်၊ သုံးတော့ သုံးရမယ်၊ အလယ်ကောင်က သံပန်းကာထားတဲ့ အိမ်ကို ငှားနေမယ့်လူ အလွယ် တကူ ရှိပါ့မလား"

"အဲဒီတော့..."

"မငှားရင် ကိုယ်တိုင်နေပေါ့၊ တကယ်လို့ လူငှားရလို့ ထားလည်း ပဲ သူလူငှားကို မနေနိုင် အောင် ကိုယ်ကလုပ်မှာ ပဲ၊ ကိုယ့်လူငှားကို မနေနိုင်အောင် သူကလုပ်မှာ ပဲ၊ ဥပဒေဘောင်တွင်းကပေါ့ ဟယ်...ဟဲ ဟဲ"

"ရုံးကလည်း ဘယ်လိုကြီး ဆုံးဖြတ်တာလဲ မသိပါဘူး"

"ဟင်းဟင်း.. . ပြောရရင်တော့ ဒီအမှု ကိုင်တွယ်စီရင်ချက်ချတဲ့ တရားသူကြီး ဦးတင်မောင် လတ်က ငါတို့ နဲ့ သိပ်ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေထဲက မိညရဲ့ ၊ အန်ကယ်ကျော်ကိုရော ငါ့ကိုရော သိပ်ခင်တော့ အစကတည်းက မကွဲရအောင် ကြိုးစားစေ့စပ်တာပဲ၊ စေ့စပ်မရဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပစ္စည်းခွဲခြမ်း တဲ့ အမှုမှာ သူက တရားသူကြီး လာဖြစ်နေတော့ ငါတို့ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ပြီး သံယောဇဉ် တွေ ဖြတ်မရအောင်၊ ပြန်တွေ့နေရ လက်ပွန်းတတီး နေရနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ပြန်ပေါင်းဖြစ်သွားအောင် ဥပဒေဘောင်ထဲကနေ ကြံကြံဖန်ဖန် ထူးထူးခြားခြား စီရင်ချက်ချထားတာပဲ မိညရေ"

"ဪ... ဒီလိုကိုး"

"သူက အန်ကယ်ကျော်ဘက် လိုက်ပြီး သူပိုင်ထိုက်စေလည်း အမိန့်မချဘူး၊ ငါ့ဘက်လိုက်ပြီး ငါပိုင်ထိုက်စေလည်း အမိန့်မချဘူး၊ ယာယီပူးတွဲပိုင်ဆိုင်စေ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုထားတာနဲ့ ထိုက်တန် အောင် အိမ်ကိုလည်း နေထိုင်အသုံးပြုကြရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ"

"အသုံးမပြုရင်"

"အန်ကယ်ကျော် အသုံးမပြုရင် ငါက ရုံးကို ဦးတိုက်လျှောက်လို့ ရတာပေါ့၊ သူ ဒီအိမ်ကို အသုံးမပြုဘူး၊ အလဟဿ အပိုသဘောဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒီတော့ ယာယီသဘော ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်နေသူ ကျွန်မကို လွှဲပြောင်းရောင်းချပေးပါလို့ "

"အာ.. . အန်တီသက်တို့ ကိစ္စကလည်း ကြုံဖူးပေါင် ဂုဏ်ထူးဆောင်ပဲ၊ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်စဉ်မျိုးပဲ"

"အဲဒါ နင် စဉ်းစား၊ နင် အခန်းငှားခလည်း မကုန်ဘူး၊ ကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့် အဆင်လည်း ပြေမယ်၊ တစ်ခုရှိတာက သူကလည်း နင့်ကို ထိုး နှက်တန်ပြန် ဒုက္ခပေးမှာ တွေ ရှိလိမ့်မယ်နော်၊ နင် အဲဒီလို သွားနေရဲ လား၊ စဉ်းစားလိုက်ဦး"

မိမိညက ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲတိမ်း၊ ပခုံးလေးတွန့်ကာ...

"ဘာမှ ကြာကြာစဉ်းစားနေစရာ မရှိဘူး အန်တီသက်၊ ည အဲဒီမှာ သွားနေမယ်၊ ဟိုဘက် ခြမ်းကို အပြတ်အနှောင့်အယှက်ပေးပြမယ်"

အန်တီသက်က ကျေနပ်သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။

(၂)

ခေတ်ပညာသည် သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါး
နောက်ပစ်ချိတ်လျက် စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် မကျယ်လှတဲ့ ဧည့်ခန်းတစ်
ခုလုံးကိုပတ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် အလီလီ မဆုံးနိုင် အောင် လျှောက်နေတဲ့
သူရဲ့ ဦးလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိ၏။

အလယ်မှန်စားပွဲလေးကို ပတ်ပတ်ပြီး လျှောက်နေတာမို့
သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ကြိုးမျှင်တွေ သာပါရင် မှန်စားပွဲလေးဟာ ကြိုးနဲ့
တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ပတ်တုပ်ခံထားရသလို ခုလောက်ရှိ မံမီကဲ့သို့ ကျပ်စ
ည်းပြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဂီတာကို ပွေ့ကာ ခြေနစ်ဖက်လုံး ဆိုဖာပေါ် တင်ပျဉ်
ခွေထိုင်ရင်း ဦးကျော်ကို ကြည့်နေတာ ဖြစ်သည်။ ။

ဂီတာလေးတီး သီချင်းလေးဆိုမယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ အာရုံကို နောက်
နေအောင် ဦးကျော် အမူအရာ ထူးနေတာပါ။ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်
လှုပ်နှင့် ဘာတွေစကားလုံးစီနေသလဲ မပြောတတ်။ အသံတော့ ထွက်မ
လာ။ မျက်နှာကြီးကတင်းပြီး ပုပ်နေသည်။ ။

"ဦးကျော်"

"."

"ဦးကျော်"

ဦးကျော်ဟာ သူ့ခေါ်နေသံကိုပင် လုံးဝမကြား။ စိတ်အာရုံဟာ ဒီဧည့်

ခန်းထဲမှာ လုံးဝမရှိတာ သေချာသည်။ ခေတ်ပညာက အသံကိုမြှင့်၍ . .

.

"ဦးကျော်"

"ဟိုက် . . ."

ဦးကျော် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတာကို ခေတ်ပညာကပါ မမျှော်လင့်ထား၍ အလန့်တကြား ထပ်ဖြစ်သွားရလျက် ဦးကျော်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

"ဟာ . . . မောင်ခေတ်၊ မင်းဟာ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ လူကြီးကို အလန့်တကြား အနှောင့် အယှက် ပေးတာပဲကွာ"

"ဗျာ . . . ဟာ . . . ဦးကျော် တစ်ယောက်တော့ ရောဂါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အသံပေးတယ်လေ၊ ခေါ်နေတာ သုံးခွန်းရှိပြီလေ"

"ငါမှ မင်းကို ဂရုမပြုမိဘဲကွ"

"ဟာ . . . ကျွန်တော် ဒီဧည့်ခန်းမှာ ဦးကျော်ထက် အရင်ထိုင်နေတာလေ၊ ဦးကျော် အပြင်က ပြန် လာပြီး အင်္ကျီဝင်လဲပြီးမှ ဧည့်ခန်းပြန်ထွက်လာပြီးတော့ ဒီမှာ ပတ်လျှောက်နေတာ၊ ကျွန်တော် ရှိနေတာ ဦးကျော် သိသားနဲ့ "

"အာရုံကို မရောက်ဘူး မင်းကို"

"ဦးကျော် ဘာဖြစ်နေလဲ"

"ကျွတ်"

"နင်းရင်း နင်းရင်းက ဒီဧည့်ခန်းကြမ်းပြင် ကျုံ့ပြီး ရွှေထွက်လာနိုင်လို့ လား"

"ဟေ့ကောင်... ဟာသလုပ်မနေနဲ့၊ ပြုံးတောင် ပြုံးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ငါ ဒီလိုပတ်လျှောက် ဖို့ ကိစ္စရှိနေလို့ လျှောက်နေတာပေါ့ကွ"

"ဒီလိုလား၊ ဘယ်နှပတ်လောက် လျှောက်ဖို့ ကျန်သေးလဲ"

"ဟေ့ကောင် မောင်ခေတ်"

"စကိတ်ဖိနပ် ယူမလားလို့၊ ဒါမှ ဝှစ်...ဝှစ်နဲ့ ခပ်မြန်မြန် ပတ်လို့ ပြီးသွားအောင်"

"ဟေ့ကောင်... ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး ကွ"

"ဘယ်သူကကော ရယ်နေလို့ လဲဗျာ၊ ငိုတောင် ငိုချင်နေပြီ၊ ရှေ့မှာ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ခေါင်းတွေကို မူးနောက်နေပြီ၊ ဦးကျော် မှန်စားပွဲကို ပတ်နေတာ ကမ္ဘာက နေကို ပတ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဦးကျော် ကိုယ်ကြီးက ရှေ့ကိုငိုက်ထားတော့ နှစ်ဆယ့်သုံး နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ဒီဂရီလည်း တိမ်းစောင်း နေတယ်လေ၊ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဦးကျော် ကိုယ့်ဝင်ရိုးပေါ်လည်း ကိုယ်လည်နေဖို့ လိုတယ်"

"ဟေ့ကောင်"

ဦးကျော်ထံမှ ဒေါသသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။

"ငါ ဒီမှာ ပြဿနာတွေနဲ့ ဘယ်လောက် ခေါင်းရှုပ်နေလဲ သိရဲ့ လား"

"မသိဘူး"

အေး... မင်းသိတာ ဘာရှိလဲ၊ ဂီတာလေး တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင် လုပ်မယ်၊ ဝုန်းဒိုင်း ဗြုန်းဒိုင်း သီချင်းတွေ ဆောင့်အော်မယ်၊ တီးလုံးတွေ အကျယ်ကြီး ဆူညံအောင်ဖွင့်ပြီး ရပ်ရွာပြည်သူ လူထု နားမချမ်းသာ လောက်အောင် အော်ဟစ်မယ်

"ဟာ. . .အဲဒါ ကျွန်တော့် အလုပ်လေ၊ ကျွန်တော် သီချင်းတွေ ကျက်ရမယ်၊ ကျင့်ရမယ်၊ အကောင်းဆုံးမဖြစ်ဖြစ်တဲ့ အထိ ပိုင်နိုင်နေအောင် လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဒါလုပ်ဖို့ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန် ဆင်းလာတာလေ၊ ကိုယ့်အဖေက ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး အခွေထုတ်ပေးမယ့် ကိစ္စကို တော်ရိလျော်ရိနဲ့ ဘာမှ မကျင့်ဘဲ အဖြစ်သဘော ဆိုလိုက်လို့ ရပါ့မလား၊ အကောင်းဆုံးရအောင် ကျင့်နေရမှာပဲ. . .

ဒီတစ်ခေါက်လာတာ အဆိုထပ်ဖို့ လာတာလေ၊ အတီးပိုင်း ပြီးသလောက် ရှိနေပြီ၊ ရှေ့လထဲ အသံသွင်းရတော့မှာ မကျင့်လို့ ရမလားဗျ"

"အေး. . . မင်းကို ပြောလိုက်ရင် လူကြီးကို ပက်ပက် ပက်ပက်နှင့် စွာစိလန်နေအောင် ခံပြော ဖို့ ပဲ တတ်တယ်၊ လူကြီးအရိပ်အကဲကြည့်ပြီး အလိုက်တသိ ကြည့်ကျက်နေဖို့ ဘာမှ မသိတတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ကာလသားတွေ အဲဒါ စိတ်ကုန်ဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"လူကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာမှ မှ မသိတာ"

"ဟာ. . . မင်း သိပြီးသားလေ၊ ငါ့အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်စုံကို မင်းအဖေကိုရော မင်းကိုရော ပြောပြပြီးသားပဲ၊ မင်းကိုဆိုရင် ဟိုတစ်နေ့က ရောက်လာတဲ့ နေ့ကတည်းက နောက်ဆုံးအခြေအနေ အထိ အစုံအလင် ထပ်ပြောပြထားသားပဲ"

"ပြောတာက ပြောတာပဲလေ ဦးကျော်ရဲ့ ၊ ပြောသလောက်လည်း သိပါရဲ့ ၊ အခုဟာက နေရင်း ထိုင်ရင်း ဒေါတွေကန်ပြီး စားပွဲပတ်လျှောက် နေရအောင်က ဘာတွေထပ်ဖြစ်လို့ လဲ ကျွန်တော်မှ မသိ ဘဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ရှေ့မှောက်ကို ဦးကျော် ရောက် လာပြီး ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ စားပွဲပတ်နေတာကို ဘာများ ပါလိမ့်လို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရတာ၊ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကြာတော့ မျက်စိ တွေပါ

ချာလပတ်လည်ပြီး အဆန်ချောင်ကုန်ပြီ၊ သွေးတွေတောင် တိုး လာပြီ
ထင်တယ်"

"တော်စမ်းပါကွာ"

"အိုကေ...အော်လ်ရိုက်"

ခေတ်ပညာက လက်ဝါးကာပြကာ ဦးကျော်ကို စကားနည်းရန်စဲ လှ
ပ်လိုက်ရင်း ဂီတာဆွဲ၍ ထဖို့ ပြင်သည် ။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်နေ
တာ ကောင်းသည် ။ နို့မို့ရင် ခဏနေ တကယ်မူးလာ မည်။

"ဟေ့ကောင်...နေဦးလေကွာ"

"ဗျာ"

"ထ မသွားနဲ့ ဦး"

"ထ မသွားဘဲ ကျွန်တော်က ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ"

"ပြန်ထိုင်"

ခေတ်ပညာက ဆိုဖာပေါ် စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပစ်ချထိုင်လိုက်သည် ။
ဒုက္ခပဲ။ ဒီဦးလေး တစ်ယောက်နှင့်တော့...။ သူ့ဟာသူ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်မပြေတာ ကွဲကွာကြတာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေ
လုယက်အမှုဖြစ်နေကြတာ အရေးမကြီးဘူး။ ဘေးလူတွေ နေစရာမရှိ
စိတ်ညစ်ရတာ ခက်သည် ။

ပတ်ပတ်လည်ကို မည်းမည်းမြင်ရာ ပတ်ရမ်းပြီး ပြဿနာရှာနေ
တော့တာပဲ။ ခေတ်ပညာရဲ့ အဖေကိုယ်တိုင် ညီဖြစ်သူကို စာနာကြင်နာ
စွာ ရင်ဖွင့်တာ နားထောင်ဖို့ ချောမောနှစ်သိမ့်ဖို့ သီးသန့် ရန်ကုန်ဆင်း
လာခဲ့ပေးသေးသည် ။ အကောင်းလာ နှစ်သိမ့်တဲ့ သူကို နီးရာဆွဲ ရန်လှ

ပ်နေ၍ စိတ်ပျက် လက်ပျက် တောင်ကြီး ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

ဒီတစ်ခေါက် ခေတ်ပညာ ရန်ကုန်ဆင်းမည်လုပ်တော့ ဖေဖေပါ ခဏတစ်ဖြုတ် လိုက်ခဲ့ပါလား ခေါ်တာကို "မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ နားပူမခံနိုင်ပါဘူး"လို့ ခါးခါးသီး ငြင်းခဲ့တာ။

ဖေဖေဟာ ခေတ်ပညာရဲ့ ဂီတအနုပညာဝါသနာကို သူ့ပါ ထက်သန် အားပေးသူမို့ သီချင်းတွေ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးကတည်းက သီချင်းအပ်တစ်ခေါက်၊ တီးဝိုင်းအပ်၊ စတူဒီယိုအပ် တစ်ခေါက်၊ ဒီတစ်ရတော့ တီးလုံးစသွင်းစဉ်က တစ်ခေါက် စသဖြင့် ရန်ကုန်ဆင်းတဲ့ အခေါက်တိုင်း အားကြိုးမာန်တက် သူပါလိုက်ပါလာတတ်မြဲ။

သူ့စီးပွားရေးနှင့်သူမို့ ရက်ကြာကြာ မနေအားဘဲ ခေတ်ပညာကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားတတ် ပေမဲ့ ရန်ကုန်ထိတော့ စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်လာတတ်မြဲက ဒီတစ်ခေါက် လိုက်ပါမလာတော့။ ဒါဟာ ဦးကျော်ကြောင့်ပဲလေ။

ဒေါသကုမ္မာရဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်ဟာ သူ့ဟာသူ တခြားမှာ အဆင်မပြေတာ စိတ်ညစ်စရာ ရှိတိုင်း အနီးအနားရှိတဲ့ သူတွေကို ဆွဲလွဲပြီး မဆီမဆိုင် ဒေါသပေါက်ကွဲတတ်သည် မှာ သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်ပင်။ သူ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြလို့ လည်း အခု သူ တစ်ယောက်တည်းနေတော့ အဖော် အလှော်အဖြစ် အတူခေါ်ခေါ်ထားတဲ့ တပည့်လူရွယ်တို့ ဟာ တစ်လလောက်နေရင်ပဲ မနေနိုင် မပျော် နိုင် ဖြစ်ကာ အကြောင်းပြချက် အမျိုးမျိုးနှင့် လစ်ပြေးကြတာ။

အမေ နေမကောင်းလို့ ။ ဘကြီးဘုန်းကြီး ပျံလွန်လို့ ။ တူလေး ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျလို့ ။ အစ်ကို ဝိုးထိလို့ ။ စသဖြင့် တွေ့ကရာ အကြောင်းပြချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ကောက်ပေးပြီး ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာအထိ

ပြန်ပြန်ပြေးကြတော့တာပင်။

ကျောပူသာ ခံနိုင်မည် နားပူမခံနိုင်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ဒေသ ပြန်ပြီး ထင်းပဲ ခုတ်ရ၊ ခုတ်ရ၊ လယ်ပဲ လုပ်ရ၊ လုပ်ရ၊ ဆားနဲ့ ပဲ စားရ၊ စားရ၊ ဦးကျော် ရစ်တာ ခံရတာ လောက်တော့ မဆိုးပြီဟု အားလုံးပဲ သဘောပိုက်ကြကုန်သည် အထိ ဦးကျော် နာမည် ပျက်နေတာ။

အညာဘက်က အစ်မတစ်ယောက် ရှာရှာပို့လွှတ်ပေးနေသော သူ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးဖို့ ကောင်ကလေးများ ဟာ တစ်ယောက်မှ ကြာကြာအဖတ်မတင်။ စိတ်ညစ် လန်ပြေးကြသည် ချည်းပင် ။ ထိုအစ်မကပင်...

"ငါ့မှာ လူရှာရ ခက်တယ်ဟဲ့ ဖိုးကျော်ရဲ့ ။ နင် အဲလောက် မဆိုးနဲ့ ဟဲ့ "လို့ ရာဇသံ ပစ်ရသည် ။ ဦးကျော်ဟာ သူ့အပြင်မှာ သူ့ဇနီးဟောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မခံချိမခံသာ စိတ်တိုဒေါသထွက်သမျှ အိမ်တွင်းကို သယ်လာပြီး အိမ်ကလူထံ ပေါက်ကွဲတတ်တာ အကျင့်ပါသွားပြီ။

ဟိုးအရင်က ဦးကျော်ဟာ ဒီလိုမဟုတ်။ ဒေါသကြီးပေမဲ့ ဒီလောက်မဆိုးဘူး။ အန်တီသက်နှင့် ကွဲသွားပြီးကတည်းက အရမ်းဆိုးလာသည် ။ လောကကြီးကို မကျေနပ်ချက် ပြင်းလာသည် ။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်ရှာကြ အပုပ်ချကြ၊ ပစ္စည်းခန်း လုယက် အမှုပွေ ကြတာတွေလည်း ခေတ်ပညာ သိပြီးပါပြီ။ ကြားရသမျှ စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပင်။ ကလေးတွေ ရန်ဖြစ်သလို ဖြစ်နေသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လာရတာ စိတ်ခပ်လေးလေး။ ရောက်လာတော့ ဦးကျော်က ပြောလေသည် ။

"မင်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေနိုင်တယ် မောင်ခေတ်၊ ငါက မကြာခင် ဟိုခြံ

ကို ပြန်ရွှေ့နေမှာ ၊ လောလောဆယ် ခြံကို တစ်ဝက်ပိုင်းပြီး ခွဲခြားသတ်မှတ်နေသေးလို့ ၊ မကြာခင် ငါရွှေ့မယ်"

ဒီတော့ ခေတ်ပညာသည် နားပူရ ခဏပဲဆိုပြီး ကြိတ်မှိတ်နေနေခဲ့တာပင်။ ပြောင်းမှာ ဖြင့်ရင် လည်း ပြောင်းတော့တာ မဟုတ်။ ဘာတွေဖြစ်နေပြန်သလဲ မသိပါ။

"ဦးကျော်"

"."

"ဦးကျော်"

"ဘာလဲ"

"ဦးကျော် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းထားတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်"

"ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ဖို့ အတွက် ထိုင်နေရတာလဲ"

"ကိစ္စရှိလို့ ပေါ့ကွ၊ မင်းက ဘာဖြစ်နေရတာလဲ"

"ဘာကိစ္စလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အရမ်းမူးနေပြီ၊ ဦးကျော် အခုထိလည်း ဆက်ပတ်လျှောက်နေ တုန်းပဲ၊ ခဏနေရင် ကျွန်တော် အန်တော့မယ် ထင်တယ်"

"ဟေ့ကောင် . . . မောင်ခေတ်၊ မင်း သိပ်မပိုနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဦးလေး အရင်း ခေါက်ခေါက် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေတုန်း မင်းနည်းနည်းပါးပါး မျှဝေခံစားပါလား၊ သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သင့်ဘူး"

"ခင်ဗျာ"

"မင်း အမူအရာတွေကို ရပ်စမ်း၊ ငါစကားကောင်းကောင်း ပြောမလို့

၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်"

"ဦးကျော်. . .ထိုင်ပြီးပြောရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါလည်း အရေးကြီးတယ်"

ဦးကျော်က စိတ်တိုတိုနှင့် ရှေ့က ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကဲ. . .နားထောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ငါ ခုန ပတ်လျှောက်နေတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး ၊ အကြံတစ်ခု ထုတ်နေတာ"

"ရလောက်ရောပေါ့၊ အတော်ကြာသွားပြီပဲ"

"အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ အခု အကြံရပြီ"

"ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖို့ လိုလား"

"ဟေ့ကောင်. . . ဂရုစိုက် နားထောင်စမ်း၊ ပြောင်ချော်ချော် လုပ်မနေနဲ့ ၊ ငါနဲ့ ဟိုမိန်းမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရုံးက ဘယ်လိုဝေခြမ်း ခွဲစိတ်လိုက်လဲ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့. . .ဦးကျော် သုံးလေးကြိမ် ပြောပြီးပြီ"

"အေး. . . ဒါဖြင့် ဟိုခြံနဲ့ တိုက်ကို တစ်ဝက်စီ. . ."

"ဟုတ်ကဲ့. . .အဲဒါလည်း သုံးလေးကြိမ်စလုံးမှာ ပါပါတယ်"

"ဒီတော့. . .ငါဟာ အဲဒီကို သွားမနေရင် သို့မဟုတ် လူငှားမတင်ရင် အိမ်ကို အသုံးမလိုပါဘူး ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဟိုမိန်းမ ကန့်ကွက်နိုင်တာကို . . ."

"ဟုတ်ကဲ့. .. သိပါတယ်။ သူကလည်း ကန့်ကွက်လို့ ရတယ်၊ ဦးကျော်ကလည်း ကန့်ကွက်လို့ ရတယ်၊ ဒီတော့ သူကော ဦးကျော်ကော သွားနေရင်နေ၊ မနေရင် လူငှားဖြစ်ဖြစ်ထား၊ တစ်ခုခု အိမ်ကို အသုံးပြု၊ အဲဒါကြောင့် ဦးကျော် သွားပြန်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အထိ သိပြီးပြီ"

"အေး. . . အခု ငါ မနေတော့ဘူး"

"မနေရင်လည်း လူငှားတင်လိုက်ပေါ့"

"လူငှားလည်း မတင်ဘူး"

"ဒါဆိုရင်လည်း အဆုံးခံလိုက်ပေါ့ဗျ"

"တိတ်. . .၊ အဲဒီအိမ်ကို မင်းသွားနေရမယ် မောင်ခေတ်"

"ဗျာ. . . ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အိမ်ကို သွားနေရ မှာ လဲ၊ ဦးကျော် ဟိုသွားနေရင် ဒီတိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း နားအေးပြီ တွက်ထားတာ၊ ဟိုကို သွားနေရင် ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းမှာ လာနေမယ့် အန်တီသက်ရဲ့ ပူညံ့ပွမ်ညံ့တွေကို နာယူနေရဦးမှာ ပေါ့၊ ဦးကျော်တို့ နှစ်ယောက်က တစ်ပုံတည်းတွေ၊ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ကျွန်တော့်အနေအထားဟာ ယောက်ျားသံနဲ့ မိန်းမသံ ကွာသွားတာပဲ ရှိမယ်၊ ဒီပစိပစပ် ပူညံ့ပူညံ့ ပြဿနာစကားတွေ ကြားနေရ မယ့် အချက်ကတော့ မကွာခြားသွားဘူး. . .

တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ လည်း မနေတော့ဘူး၊ တခြားမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အပြီးငှားပြီး ပြောင်းနေတော့မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အိမ်ပဲ သွားတက်နေတော့ မယ်"

"ဟေ့ကောင်. . .မင်း ဒီလို လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့၊ ငါဟာ မင်းဦးလေး အရင်းခေါက် ခေါက်ကွ"

"လူတိုင်း သိတယ်လေ"

"ငါ့မှာ သားသမီးမရှိလို့ မင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရသလဲ"

ခေတ်ပညာက ခေါင်းကိုသာ တဖြိုးဖြိုး ကုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။
ဦးကျော် တစ်ယောက် တော့ အပျော့ဆွဲကြီးနဲ့ လုပ်ဦးမည်။

"မင်းလက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ပလက်တီနမ် ဟဲန်းချိန်း နှစ်ကျပ်ခွဲသား
ဟာ ငါဝယ်ပေးထားတာ မင်းမေ့ပြီလား"

"ဟား..."

ခေတ်ပညာသည် စိတ်လည်း ညစ် ရယ်ချင်စိတ်ကလည်း အူထဲ လိပ်
လာသည်။ ။

"မင်းကို တစ်သက်လုံး ငယ်ငယ်ကတည်းက စက်ဘီးဆို စက်ဘီး၊
နာရီဆိုနာရီ၊ အဝတ် အစားဆို အဝတ်အစား၊ နေကာမှန်ဆို နေကာမျက်
မှန်၊ အမြဲဝယ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်သွား ချင်လို့ လေယာဉ်လက်
မှတ်ဝယ်ပေးပါဆိုလည်း ချက်ချင်း၊ မုန့်ဖိုးပေးပါဆိုလည်း ဘဏ်ကတစ်
ဆင့် ချက်ချင်းလွှဲ၊ ငါ မင်းအပေါ် ဘယ်လို Treat လုပ်ခဲ့လဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဦးကျော်ရာ၊ ကဲ...ကဲ... ပြော... ကျွန်တော် အဲဒီ
အိမ်သွားနေဖို့ အတွက် ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် ရည်ရွယ်ချက်၊ သွား
နေသင့်ကြောင်း တိကျခိုင်လုံပါစေ"

"ငါနဲ့ ဒီမိန်းမ သူမနေချင်အောင် ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ်မနေနိုင်အောင်
သူလုပ်ကြရမှာ မင်း အသိပဲမို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ...အခု အိမ်လည်း ထက်ခြမ်းခွဲပြီးရော လူပါးအတော်ဝတဲ့ အ

တော်ကျောတွဲ အဲဒီမိန်းမ က သူကိုယ်တိုင် တက်မနေဘဲ သူတူမကို လွှတ်လိုက်တယ်"

"ဗျာ"

"အေး... သဘောကတော့ကွာ၊ ငါ့ကို သူက 'ဘက်' မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ သူတူမ အဆင့်လောက် နဲ့ ပဲ လွှတ်ပေးပါတယ်ပေါ့"

"အဲဒီသဘောလား"

"ဒါပေါ့ကွ"

"အဲဒီတူမက ဦးကျော်နဲ့ သိလား"

"သိတာပေါ့၊ အရင်က ငါနဲ့ လည်း ချစ်ခင်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ဟိုမိန်းမနဲ့ သာ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြဲချင်တာပေါ့၊ ကလေးနဲ့ သွားပြိုင်ပြီး ပြဿနာလုပ်လို့ ရမလား၊ ငါ လူပေါကြီး ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ ဘယ်လောက် အောက်သက်သက် နိုင်စရာ ကောင်းထားသလဲ"

"အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်"

"ငါသွားနေရင် ငါဟာ ဟိုဘက်ခြမ်းက ကိုယ့်တူမသဘောရှိတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ကို ရန်လိုက်ရှာရမလို၊ လူကြီးတန်မဲ့ ကလေးကို ညစ်ပတ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ"

ခေတ်ပညာက မျက်ခုံးအစုံကုတ်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည် ။ ဟုတ်သည် ။ ဒါတော့ ကိုယ့် ဦးလေးအတွက် အောက်သည် ။

"ဒီတော့ မင်းကို ငါက တောင်းဆိုတာ။ ငါ့ဘက်ခြမ်းမှာ မင်း သွားနေ၊ သူက တူမနဲ့ လွှတ်ချသလို ငါကလည်း ငါ့တူမလွှတ်ချတာပေါ့ကွာ"

"သဘောပေါက်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"မင်း လုပ်ရမှာ က. . . ဟိုဘက်ခြမ်းက ဟိုဟာမလေး စိတ်ညစ် ထွက်ပြေးလောက်အောင် မင်း လုပ်နိုင်သမျှ နှောင့်ယှက်ပေတော့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တရားစွဲမရ အမှုလုပ်မရအောင် ဥပဒေ ဘောင်ထဲကနော် ဟောကောင်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် မင်းလက်ကောက်အသစ် တစ်ဖက်တစ်ကွင်း အတွဲ လိုက် ဝတ်နေရဦးမယ်"

"ဒီလိုကိုး"

"အေး. . . သေချာတာက အဲဒီကောင်မလေးဟာလည်း သူ့အဒေါ် သင်လွှတ်လိုက်မယ့် အတိုင်း ဒီဘက်ကို မျိုးစုံစိတ်အနှောင့်အယှက် ပြုမှာပဲ၊ ဒါတွေကို မင်း ခံနိုင်ရည်ရှိရှိ ကျော်လွှားနိုင်ရ မယ်"

"သဘောပေါက်ပြီ. . .သဘောပေါက်ပြီ ဦးကျော်၊ လက်စသတ်တော့ ခုကိစ္စက Game တစ်ခု ကစားရသလို ဖြစ်လာမှာ ပါလား"

"ဒါပေါ့ကွ၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ တောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ငါ့အဖို့ က ကိုယ်နဲ့ ‘ဘက်’ မဟုတ် လို့ သာ၊ နို့မို့ရင် ငါကိုယ်တိုင်ကို ဒီကိစ္စ လုပ်ချင်တာ၊ မင်းကို မကောင်းတတ်လို့ သာ အကူအညီ တောင်းရတာပါ"

"ဒါပေမဲ့"

"ပြော"

"ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်လို့ ဟိုကောင်မလေး စိတ်ညစ်ပြေးတယ်ပဲ ထားဦး၊ ဒီကိစ္စက ပြီးမှ မပြီးပဲ"

"သူတူမ မနေနိုင်ရင် သူ နောက်တစ်ယောက်တင်လေ၊ တင်စရာ လူမရှိတော့ရင် အိမ်ပိတ် ထားဖို့ မဖြစ်တော့ သူပဲ လာတက်နေရတော့မှာပဲလေ"

"ဟာ. . .အန်တီသက်ကြီးနဲ့ တော့ ကျွန်တော် မနေချင်ဘူး"

"အေးလေ. . . အဲဒီကျရင်လည်း မင်းတာဝန် ကုန်ပြီ၊ သူရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ငါ့ဘက်ကို ငါလည်း ရောက်လာတော့မှာ ပေါ့"

"ဪ...ဆရာကြီးချင်း တွေ့ကြမယ်ပေါ့"

"ဒါပေါ့"

"သိပြီ ဦးကျော်၊ ဦးကျော် ရှင်းပြတော့လည်း ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် သွားဆောင်ရွက်မှ ကောင်းမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါပြီ၊ ဟိုတူမလေးဆို တဲ့ ဟာက ဘယ်အရွယ်လဲ ဦးကျော်"

"မင်းတို့ အရွယ်မျိုးပဲ"

"ဒီလိုလား . . . ဟင်း . . . ဟင်း..."

"နှယ်နှယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် လှယဉ်ကျေးမယ်ကွ"

"အိုး . . . ဂလိုကိုး"

"ဟေ့ကောင် . . . စိတ်အနှောင့်အယှက်လောက်ပဲ ပြုရမှာ နော်၊ ကိုယ်အနှောင့်အယှက်တော့ သွားမလုပ်နဲ့ ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိသက်တူမကွ၊ မင်းမကောင်းရင် ငါ့ခေါင်းဖြစ်မှာ နော်"

"ဟာ. . . ဦးကျော်ကလည်း ၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်မှာ မို့လဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အဆင့် နဲ့ ကိုယ်ဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံဟာ စာရင်းထဲ ထည့်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တောင်ကြီးမှာ ဆိုရင် ခေတ်ပညာ ဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာ ငါးဒိုင်က ငါးကျည်းစည်ထဲက ငါးကျည်းတွေလိုပဲ၊ ကျွန်တော်က ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါကွာ . . . အေးပါကွာ၊ ယုံပါတယ်ကွာ"

"ယုံရင် ပြီးရော့ဗျာ"

ဦးကျော် ပေးလိုက်တဲ့ ဗွေကားကို အိမ်ရှေ့မှာ ပဲ ထိုးရပ်ကာ ခေတ်ပညာက ခြံကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဟိုအရင် သူရောက်ဖူးစဉ်က လှလှပပရှိလှတဲ့ ခြံကြီးဟာ အခုတော့ သံပန်း တစ်ခြမ်း တစ်ဝက်ကာရံပစ်လိုက်တော့ အရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်သွားပြီ။ အလယ်ခြံစည်းရိုးလိုဖြစ်နေတဲ့ သံပန်းဟာ တိုက်ရဲ့ ရှေ့ဘက် အလယ်ဗဟိုနေရာထဲ စိုက်ဝင်နေသည်။ ။

အဲဒီနေ့ ရ ၁ မှ ၁ အုတ်ကိုထွင်းဖောက် သံပန်းဘောင်ထည့်ပြီး ဘိလပ်မြေ ပြန်ကိုင်ထားတဲ့ အရာ တွေကလည်း ကွက်တိကွက်ကျား။ အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးက သူ့ဘက်အခြမ်းမှာ လုံးလုံးရောက်နေ သည်။ ။ ဟိုဘက်ကလူတွေတော့ အိမ်ရှေ့ကတက်စရာ အပေါက်မရှိ၍ နောက်ဖေးက တက်ရမည့်ပုံ ပင်။ မဟုတ်သေးဘူး။ ထမင်းစားခန်းမှာ လည်း ခြံထဲဆင်းသည့် တံခါးတစ်ပေါက် ရှိသေးတာ သူ သတိရသည်။ ။

တစ်ထပ်တိုက် အပြန့်ကျယ်ကျယ်ကြီးဟာ အလယ်မှာ အင်မတန် ကျယ်လျားလှတဲ့ ဧည့်ခန်း မကြီးရှိကာ ဟိုဘက် ဒီဘက်မှာ အခန်းတွေ လေးငါးခန်းစီရှိတာ သူ သိထားသည်။ ။ သူ့ဘက်ခြမ်းမှာ စာကြည့်ခန်း၊ တီဗွီခန်းတွေပါလာမှာ ဖြစ်ပြီး ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ တော့ ထမင်းစားခန်း မီးဖိုခန်းတွေ ပါဝင်လိမ့်မည်။ အိပ်ခန်းကတော့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ နှစ်ခန်းစီ ရှိမှာ ဖြစ်ကာ ရေချိုးခန်းတွေလည်း အသီးသီး တွဲရက်ဟု သူ မှတ်မိသ

ည် ။

ခုပုံအတိုင်းဆို ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ မီးဖိုရော ဘာရောမို့ ပြည့်စုံသလို ဖြစ်နေပြီး သူ့ဘက်ခြမ်းမှာ တော့ ချက်များ ချက်ပြုတ်ချင်ရင် ဘယ်နေရာကို မီးဖိုလုပ်ရပါ။

ခေတ်ပညာက ခြံဝင်းတံခါးဝတုန်းက ဆင်းဖွင့်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားလက်စ သော့တွဲနှင့် အိမ် ရှေ့တံခါးမကို ဖွင့်လိုက်ပါသည် ။ ဒီခြံအလျားဟာ ပေတစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိပြီး ထွက်တစ်ပေါက် ဝင် တစ်ပေါက် Double gate လုပ်ထား၍ သူ့ဘက်မှာ လည်း ခြံတစ်ပေါက် ပါသလို ဟိုဘက်မှာလည်း ခြံ တစ်ပေါက် ပါနေသည် ။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းကို နားစွင့်ရင်း သူ့သေတ္တာ အထုပ်အပိုးတို့ ကို အိမ်ထဲသယ် ရွှေ့နေဆဲ တစ်ဖက်ခြမ်း အိမ်ဘေးဘက်က လှုပ်တုတ်တုတ် ထွက်လာတဲ့ အရာကြောင့် သူက တအံ့တဩ ရပ်ငေးလိုက်မိပါသည် ။

လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေ တင်လှန်းထားပြီးသား အလူမီနီယံ အဝတ်လှန်းစင်တစ်ခုဟာ လှုပ်စိမ့်နှင့် တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာတာ။ ဘုရား. . . ဘုရား လူလည်း မပါပါလား။ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ မကြောက်မလန့် မယုံကြည်တတ်သူပင် အဝတ်စင်ချည်းပဲ ရွေ့ကာ လှုပ်ကာ ထွက်လာတဲ့ မြင်ကွင်းကို တော့ ရုတ်တရက်မှာ ကျောရိုးထဲ ဖြန်းခနဲ လန့်သွားရတာပင်။

"ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ"

ဟော. . . ဟော. . .။ အဝတ်စင်ရဲ့ အောက်ခြေကန့်လန့်တန်းအောက်မှာ ညိုမည်းမည်း ရွတ် တွတွ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်။ သိပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ အဝတ်တွေလှန်းထားပြီးသားစင်ကို သယ်ထုတ်လာတာ။ အဝတ်

တွေ ဖြန့်လှန်းကွယ်ကာထား၍ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကို မမြင်ရတာ။
အဝတ်စင်ရဲ့ အပေါ်ဆုံး အချုပ်တန်းကလည်း ခြောက်ပလောက် မြင့်
တာကိုး။

အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းစပ်မှာ အဝတ်စင်က ငြိမ်ရပ်သွားသည် ။

"အဟမ်း...အဟမ်း"

ခေတ်ပညာက စင်အကွယ်ကလူကို ချောင်းဟန့်သံ ပေးလိုက်ပါသ
ည် ။ ဒါမှ ထွက်လာမှာ လေ။ တစ်ဖက်က သူ့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းသစ်ဟာ
တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်အဆင့် လှယဉ်ကျေးမယ်ဆိုတာကြောင့် စိတ်ဝင်စား
သမှုကလည်း ရှိနေတာကိုး။

"အဟမ်း အဟမ်း အဟမ်း"

ဘယ့်နှယ်တုံး။ ဒီဘက်က ဒီလောက် ချောင်းသံပေးနေလည်း နည်းန
ည်းလေးတောင် လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ဖို့ လိုတယ်ထင်ပုံ မရပါလား။ အ
ဝတ်တွေကို နေသားတကျ ထပ်ဖြန့်နေသလို သာ လှုပ်ရွလှုပ်ရွ
ဖြစ်နေပြီး လူပေါ်မလာ။

"အဟမ်း...အဟွတ်...အဟွတ်"

လုပ်ချောင်းကြီးဆိုးရင်းက တံတွေးသီးသွားကာ တကယ်ပဲ ချောင်း
အစစ်တွေဆိုး မျက်နှာ တွေ နီရဲလာသော်လည်း တစ်ဖက်က လုံးဝထွက်
ပေါ်မလာ။ အသံ မသိမသာပြုဖို့ ပဲ ကိုယ့်ဘက်က လုပ်နိုင်တာ အတိအ
လင်း လှမ်းခေါ်ဖို့ တော့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ခေတ်ပညာက မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ ဇွဲနဲ့ပဲ နှင့် ဆက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

တစ်ချိန်မှာ တော့ လူလုံးထွက်ကိုလာရမှာ လေ။ ဒီအဝတ်တန်းကိုကွ
ယ်ပြီး တစ်နေကုန် နေနိုင် မှာ မို့လား။ စိမ်ပြေနပြေ လက်ပိုက်ရပ်စောင့်

နေပြီး သုံးမိနစ်လောက် အကြာမှာ တော့ သူ ကြိုတွက်ပြီး တဲ့ အတိုင်း အဝတ်တန်းအကွယ်က တစ်စုံတစ်ယောက်က ထွက်လာပါသည်။ ။

"အဲ့"

"အား"

ထွက်လာမှာ ကြိုမျှော်လင့်ပြီးသားသူတောင် လန့်သွားသေးတာမို့ ထွက်လာတဲ့ သူလည်း သူ့ကို ရုတ်တရက်မြင်ပြီး အလန့်တကြား အားခနဲ အော်တာဟာ မဆန်းပါ။ သူ အဲ့ခနဲ အော်ရတာက တော့ ထွက်လာတဲ့ သက်ကြီးပုဟာ အသားမည်းမည်း ရုပ်ကခွက်ခွက်၊ ဆံပင်တွေက ဦးခွံပေါ်အထိ တက်ပြောင်နေကာ ဆံထုံးတော်ကြီး တမာသီးနှင့် အတော်ပုံဆိုးပန်းဆိုး မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ ပင်။

သူက ထွက်ပေါ်လာမည့် လှတပတ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ကာ မျက်လုံးတွေကို က ငါးပေခွဲအမြင့်လောက်ဆီ မှန်းချိန်ထားတာ။ ထွက်လာတော့ အကြည့်ရဲ့ ရေပြင်ညီမျဉ်း လယ်ဗယ် အောက်ဘက် ခပ်နိမ့်နိမ့်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာလည်း ဖြစ်ပုံကလည်း ပျက်ပျက်မို့ ရုတ်တရက် လန့်သွားတာ။

သင်းက လူကို အားခနဲအော်ရအောင် သူက ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာကောင်းနေလို့ လဲ။ အဟမ်း အဟမ်း အဟွတ် အဟွတ်တွေကိုလည်း ကြားထားသင့်တာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ တစ်ဖက်လူ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ရမည့်တာဝန် ရှိသူမို့ ခေတ်ပညာက ခါးထောက်လျက်သားနှင့် ထိုမိန်းမကြီးကို အထင်သေးရှုတ်ချ မနှစ်မြို့ဟန်ပါပါ ရှုံ့မဲ့ပြီး ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ။

မိန်းမကြီးကလည်း သူ့ကို အလန့်တကြား တအံ့တဩ မနှစ်သက်ပုံ အယုံအကြည်မဲ့ပုံတွေနှင့် မျက်မှောင်ကုတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ အောင်

မာ...သက်ကြီးပု အဘွားကြီးကများ ။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

ခေတ်ပညာက ကလေးဆန်ဆန် ရန်စမေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် အဘွားပုက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး မေးကို ဆတ်ခနဲ ရှေ့ငေါ့ထိုးကာ "ဘာတုံး" ဆိုတဲ့ ပုံ လုပ်ပြသည် ။

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာကြည့်တာလဲ"

အဘွားပုက စိတ်ရှုပ်သလို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး ရှေ့ထုတ်၍ ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့် အိမ်ဘေးဘက် ကွေ့ဝင်သွားတော့သည် ။ အောင်မာမာ... သင်းက အဖက်မလုပ်ချင်ပါဘူးပေါ့လေ။ မဖြေနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ လက်ခါပြသွားတာက အငြင်းသင်္ကေတပဲ။ စကားတောင် ပြောဖို့ အဖက်မတန်သလိုလို။

ခေတ်ပညာက သယ်ချထားသည့် နောက်ဆုံးအိတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့လိုက်သည် ။ အား...တကယ်စိတ်ပျက်စရာ။ အိမ်လယ်တစ်လျှောက်လုံးကို သံပန်းတွေနှင့်ချည်းသာ တောက်လျှောက် စည်းခြားကာ ရံထားတာ။ အဲဒီသံပန်းအတန်းကြီးရဲ့ တစ်ဖက်အတွင်းကနေ ရှေ့နောက်တောက်လျှောက် တလျားလုံးကို ခန်းဆီးစဖြူဖြူကြီးနှင့် စေ့စေ့ပိတ်ပိတ် ကာရံထား၍ တစ်ဖက်ကို သူ ဘာမှ မမြင်ရတော့။

ထိုခန်းဆီးရှည်ကြီးကြောင့် အိမ်က လှောင်လှောင်ကြီးလို ဖြစ်နေပါသည် ။ ဦးကျော်တို့ အန်တီ သက်တို့ လည်း ဘယ်လိုဉာဏ်စူးရောက်ပြီး သံပန်းကြီးနဲ့ အိမ်ကို တစ်ဝက်ခြမ်းရပါလိမ့်။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက်ကို နိုင်ပါတယ်။ သံပန်းရဲ့ အပေါ်တန်းဟာ မျက်နှာကြက်ရဲ့ အောက်နှစ်ပေလောက်နိမ့်တဲ့ နေရာမှာ ဆုံးသွား၍ တစ်ဖက်ကို ကျော်ချကူးမယ်ဆို ကူးလို့ ရသည် ပင်။ တစ်ဖက်က ကူးလာရင် လည်း ရနိုင်သည် ပင်။

မလုံခြုံလိုက်တာ။ အသံတွေလည်း ကြားနေကြရမှာ ။ တစ်ဖက်က ခန်းဆီးစကို ဆွဲဖယ်မဟ သရွေ့ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက်တော့ မြင်နေဖို့ မရှိ။ သူ့ကာထားရင် ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးမို့ ကာနေဖို့ သိပ်မလိုပါဘူး။ ဧည့်ခန်းတစ်ဝက်ထဲ ရံဖန်ရံခါလောက် ထွက်ထိုင်ရုံမျှသာ ရှိမှာပဲ။ ကိုယ့် အိပ်ခန်းထဲ ကိုယ်နေဖို့ က များ တာ။ ကိုယ့်ဘက်ကို ကာနေဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါ။

"ည...မိည၊ ည...မိည...မိည"

ဟင် . . . ဟိုဘက်က ဘွားပု ဘာ ဘာသာစကားနှင့် ပြောဆိုနေပါလိမ့်။ တစ်လုံးချင်း ခပ်ခြားခြား အော်နေပုံမှာ တောက်တဲ့ အော်သံမျိုးနှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်။

"ည . . ."

ဒီတစ်ခွန်းမှာ တော့ အခန်းတံခါး ထုသံပါ ပါလာသည် ။ ချက်ချင်းပင် အခန်းတံခါးတစ်ခု ဖွင့်လိုက်သံ ချပ်ခနဲပါထွက်လာသည် ။ လူသံတော့ မကြားရ။

"ညရေ. . .ညရေ၊ ဟိုဘက်ကို လူရောက်လာတယ်"

တိုးတိုးတိတ်တိတ် အသံပေးရမယ့် စကားမျိုးကို ဒီမိန်းမကြီးက အော်ပြောနေလိုက်တာ။ ခေတ်ပညာ နားစွင့်နေပေမဲ့ တုံ့ပြန်စကားသံ မကြားရဘဲ တိတ်နေပုံထောက်လျှင် နောက်တစ်ယောက် က ခြေဟန်လက်ဟန်တွေနဲ့ ပဲ တုံ့ပြန်နေပုံ ရပါသည် ။

တကယ်ပဲ မိမိညသည် ဒေါ်ပုကို ပါးစပ်ရှေ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ကပ်ရင်း ရှူးခနဲ လုပ်ကာ "ဘယ်သူလဲ"ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ မေးရသည် ။

"ငါလည်း မသိဘူးဟဲ့... မိညရဲ့ "

ဒေါ်ပု အသံက အကျယ်ကြီး။ ဒေါ်ပုဟာ နားလေးသူထုံးစံ သူ့အသံကို လည်း သူတစ်ပါး မကြားရမှာ စိုးစွာ ခုနစ်သံချီဟစ်တတ်တာ အကျင့်ပါ နေပြီ။ မိမိညက စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်ခုံးကို ရှုံ့ပြရင်း...

"ရှုး"

တိုးတိုးဟန့်ရင်း...

"အန်ကယ်ကျော်လား"

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ အသံမထွက်ဘဲ မေးသည် ။

"ကျယ်ကျယ်ပြောပါဟဲ့ မိညရဲ့ "

မိမိညသည် စိတ်တိုသွားကာ သူပါ သံကုန်တင်လျက်...

"ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အာခေါင်ခြစ် အော်နေရတာလဲ ဒေါ်ပုရဲ့ ၊ တကတဲမှ ပဲ၊ အမူအရာပြ လည်း မရ"

"ဘာ...ဘာရယ်"

"အန်ကယ်ကျော် လာတာလားလို့ မေးနေတာ၊ ကဲ...၊ စိတ်ကပေါက် လာပြီ၊ ကျိတ်ပြောလို့ လည်း မရ။ သေချင်လိုက်တာ"

"အန်ကယ်ကျော် မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်...ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ"

တစ်ဖက်က သံကုန်ဟစ် အာခေါင်ခြစ် အော်နေကြသံ ကြားတော့မှ ခေတ်ပညာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာရသည် ။ ဪ...ကိုယ်ဟာ နားထိုင်းတို့ ရွာ ရောက်နေတာကိုး။ စွာကဲလှတဲ့ အပျိုသံကလေး ကတော့ အန်တီသ က်တူမ လှယဉ်ကျေးမယ်ဘွဲ့ရ "မိမိည"ဆိုတဲ့ သူလေးပေပဲပေါ့။

"အန်ကယ်ကျော် မဟုတ်ဘူး ပြောရအောင် ဒေါ်ပုက အန်ကယ်ကျော်ဖြင့် မမြင်ဖူးပဲနဲ့ "

"ကြံကြံဖန်ဖန် မမြင်ဖူးပါဘူး"

"အေး... အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာ၊ မမြင်ဖူးတာကိုပဲ ပြောနေတာ"

ခေတ်ပညာမှာ ပြုံးစိစိနှင့် ရယ်ချင်စိတ် အူထဲလိပ်လာပြန်သည် ။ စကားမပေါက် နားမပေါက် ဖြစ်နေကြပါကလား။

"အေး... မမြင်ဖူးပေမဲ့ အန်ကယ်ကျော် ဆိုကတည်းက အဘိုးကြီးဖြစ်မှာ ပေါ့ဟဲ့ မိညရဲ့ ၊ ငါ ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ခုဟာက လူငယ် လူငယ်၊ ညည်းတို့ လောက်ပဲရှိတဲ့ ဟာ၊ နားလည်လား၊ ညည်းကို ရှင်းပြရတာ အာကိုပေါက်တယ်၊ လူငယ်လေးက အန်ကယ်ကျော် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"ဘယ်က လူငယ်လဲ၊ သူခိုးလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဘာ"

"သူခိုး"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူခိုးက ကားနဲ့ လာမလား၊ လူရည်သန့် လူပုံချောအေး... ဟွန်း"

ဒေါ်ပု ကျုံးအော်နေသံရော ကိုယ့်အသံပါ တစ်ဖက်က ကြားနေရမှာ အသေအချာမို့ မိမိညက ရှက်ရှက်နှင့်...

"ရုပ်ချောချော ရုပ်ဆိုးဆိုး သူခိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူခိုးဆိုတာ အမြီးပါတာမှ မဟုတ်တာ"

ပြောပုံကလည်း နော်။ ခေတ်ပညာမှာ သင်းစကားကြောင့် "ကိန်"ခနဲ အော်ရမလို ဖြစ်သည် ။ ချို့မပေါက်ဘူးလောက်ဆို တော်ပြီထင်ပါတယ်။

တစ်ဖက်က လှည့်ကျေးမယ်ဟာ သူတို့ ဒီလောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေမှ တော့ ဒီဘက်ကနေ အသံကြားမှာ ပဲဆိုတာ သိနေမှာ ပင်။ သိ သိကြီးနဲ့ တမင်ပြောနေတာ။

"သော့နဲ့ ဖွင့်ဝင်တာ၊ သူ့မှာ သော့ပါတယ်"

အဘွားကြီးအော်သံ ထွက်လာပြန်သည် ။ ခေတ်ပညာက သူ့ဘက်ခြမ်း ဧည့်ခန်းမကျယ်ထဲက ကော်ဇောအခင်းပေါ်မှာ အေးအေးလူလူထိုင်ရင်း တစ်ဖက်ကအသံတွေကို စိမ်ပြေနပြေ နားထောင် နေလိုက်တော့သည် ။

"ဘယ်ကလူလဲ မသိဘူး"

ကောင်မလေးရဲ့ တီးတိုးရေရွတ်သံ ထွက်လာသည် ။

"အိတ်တွေ သေတ္တာတွေပါတယ်၊ ဂီတာတီးတာကြီးလည်း ပါလာတယ်"

အဘွားကြီးက တစ်ခွန်း ထပ်အော်ပြန်သည် ။

"ဟင်...အိတ်တွေ သေတ္တာတွေ ပါတယ်ဆိုရင် သူက ဒီမှာ နေမယ့်ပုံလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အဝတ်သေတ္တာတို့ အိတ်တို့ ပါ ပါလာတယ်လို့ ပြောနေတာ"

"အေးလေ...ညလည်း ဒါကိုပဲ ပြောနေတာပဲ"

"ဘာ...အေးပေါ့ဟဲ့၊ ညလည်း ဒီမှာ ပဲ အိပ်မယ့်သဘောပေါ့"

"ဟာ...အဲဒီ ဒေါ်ပုနဲ့ တော့ ခက်တာပဲ၊ တော်တော့၊ ပါးစပ်ပိတ်တော့"

"

"ဟဲ့... ငါသွားမေးလို့ ဘယ်ကောင်းပျဲမလဲ"

ကောင်မလေးရဲ့ စိတ်မရှည်စွာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံနှင့်...

"ဒေါ်ပုကို ဘယ်သူက သွားမေးခိုင်းလို့ လဲ၊ ပါးစပ်ကို ဟောသလို ပိတ်ထားလို့ ပြောနေတာ၊ ပိတ်ထား"

ခေတ်ပညာသည် ပန်းလှုပ်ပြီး တဟစ်ဟစ် ကျိတ်ရယ်နေမိပါသည်။ ကိုယ်တောင် တကူးတက ပြဿနာမလုပ်ရသေးပဲနဲ့ တစ်ဖက်မှာ က သူတို့ ပြဿနာနဲ့ သူတို့ ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို တစ်ဖက်ခန်းဟာ သူတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေကို ဘာမှ အထူးတလည် လျှို့ဝှက်ထားလို့ မရနိုင်။ ကိုယ် ဒီဘက်က သိနေရမှာပဲ။

သူနဲ့ ရွယ်တူလောက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သတ္တိကောင်းလွန်းလှစွာ ဟိုတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ လာနေရဲတာဟာ နည်းတဲ့ ချီးမွမ်းစရာမဟုတ်။ ဦးကျော် အပြောအရ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ အဖော် ပါလာတယ်ဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဒီဘက်ကနေ ဘယ်လိုတွေ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် အနှောင့်အယှက်ပေးမယ် မမှန်းဆနိုင်ဘဲနဲ့ သူက ခပ်ရဲရဲ ဟိုဘက်မှာ နေရာယူတာဟာ ဘယ်လို အရည်အချင်းတွေ ရှိလို့ များ လဲ။

"ဟိုမှာ သူ့ကားရပ်ထားတယ်၊ သွားကြည့်ချည်"

"မကြည့်ပါဘူး"

"ဪ တကယ်ရှိပါတယ်ဆို"

"မကြည့်ဘူး... မကြည့်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ကားရပ်ရပ်၊ လှည်းရပ်ရပ်၊ ချယ်ဂါရီရပ်ရပ်၊ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ဪ... သိချင်ရင်လည်း မသက်ကို လှမ်းမေးပေါ့ တကတဲ"

"အင်း...စိတ်ပျက်တယ်၊ ဟာ...ဟုတ်တယ် အန်တီသက်ကိုတော့
ဖုန်းဆက်ပြောမှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"ဖုန်းဆက်မလို့...ဖုန်း...ဖုန်း..."

"အင်း...အင်း..."

ဟော...။

ဖုန်းဆိုမှ ။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ဖုန်းရှိတာပဲ။ ခေတ်ပညာက ဧည့်
ခန်းနှင့် မျက်နှာကြက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် အိမ်တံခါး
ဝထွက်ကာ အပြင်ဘက်က တယ်လီဖုန်းကြိုး အဝင်ကို ကြည့်သည် ။

ကြည့်စမ်း။ ဖုန်းကြိုးက ဒီဘက်ခြမ်းထဲကိုဝင်တာ။ ဘယ်လိုလုပ် သူ
တို့ ဘက် ရောက်နေ သလဲ။ ခေတ်ပညာက မကျေမနပ်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝ
င် လာပြီး အသေးစိတ် လိုက်ကြည့်ရာ ဒီဘက် သူပိုင်ဧည့်ခန်းရဲ့ ထောင့်
နားတစ်နေရာမှ တစ်ဆင့် တယ်လီဖုန်းကြိုးကို အလယ်သံပန်းကာထား
တဲ့ အပေါ်က ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ကို ချထားတာပဲ။

သူတို့ အရင်လာနေလို့ ဖုန်းကြိုးကိုဆွဲကာ တယ်လီဖုန်းကို သူတို့
မောင်ပိုင်စီးလိုက်တာပဲ။ တော်တော်လည်တဲ့ ဟာတွေ။ ဦးကျော်ရဲ့ စ
ကားထဲမှာ ဖုန်းနှင့်ပတ်သက်တာ ဘာမှ ထည့်မပြောလိုက်။ အိမ်ကို ခွဲစိ
တ်ပိုင်းခြားစဉ်က ဖုန်းကို ဘယ်သူပိုင်ထိုက်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ထားလည်း
မသိပေ။ လောလောဆယ်တော့ ဟိုဘက်က ဖုန်းရှိနေတော့ ပိုပြီး အဆင်
ပြေ အားသာနေပါသည် ။

"ဟယ်လို...အန်တီသက်လား"

တစ်ဖက်က ဖုန်းပြောသံ ခပ်အုပ်အုပ် ကြားရသည် ။ ကြည့်ရတာ ဖု

နီးမှာ ဧည့်ခန်းထဲပဲ ရှိပုံရ သည် ။ ဒါကြောင့် ခပ်အုပ်အုပ်ပြောပေမဲ့ သဲသဲ ကွဲကွဲတော့ ကြားနေရတာ။ ခေတ်ပညာက သံပန်း အနားတိုးရပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းထဲကို နားရွက်တစ်ဖက် ကျူးဝင်မလောက် နားနှင့်ကပ်ကာ နားစွင့် လိုက်ပါသည် ။

"အန်တီသက်...ဟိုဘက်ခြမ်းကို ဘယ်သူလဲ မသိဘူး ရောက်လာတယ်"

"... .."

"အခုပဲ...အခုပဲ၊ အန်ကယ်ကျော် မဟုတ်ဘူး "

"... .."

"ဟင့်အင်း...ည မမြင်လိုက်ဘူး အန်တီသက်ရဲ့ ၊ အန်ကယ်ကျော် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ဒေါ်ပုပြောတော့ ညတို့ အရွယ် လူငယ်တဲ့ ၊ ဒေါ်ပု မြင်လိုက်တာ၊ အခုအိမ်ထဲမှာ "

"... .."

"ဘယ်သိမလဲ အိမ်ငှားလား ဘယ်သူလဲ၊ ညမှ မတွေ့တာ၊ တွေ့တော့ ရော ညက ဘယ်သူမှန်း ဘယ်သိမှာ လဲ၊ အိတ်တွေ သေတ္တာတွေပါတယ် တဲ့ ၊ ဟုတ်တယ်... သူ့ကားနဲ့ သူလာတာ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ထားတယ်"

"... .."

"ဘာလုပ်နေလဲ ဘယ်သိမှာ လဲ၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ၊ မလှုပ်ဘဲ နေနေတယ် ထင်တယ်၊ အိပ် များ ပျော်သွားသလားတောင် မသိဘူး၊ ဘာသံမှ ကို မကြားရဘူး"

"... .."

"အင်း... အဝတ်အိတ်တွေ သေတ္တာတွေရယ်၊ ဪ... ပြီးတော့ ဂီတာတစ်လုံးလည်း ပါလာတယ်တဲ့ "

"... .."

"ဟုတ်လား... ဟုတ်လား... အဲသလိုလား၊ သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ နောက်တွေ့မှ ကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ အင်း... အင်း... ၊ ညက ထူးခြားတာမို့သာ အန်တီသက်ကို ဖုန်းဆက်ပြောတာပါ၊ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ အခြေအနေ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ထူးမှ ထပ်ဆက်မယ်နော်... ဟုတ်ကဲ့"

ဖုန်းကျသံ ဂလောက်ခနဲ ကြားရလျှင် ခေတ်ပညာသည် ကောင်မလေး ထွက်မသွားနိုင်သေး ခင်...

"အဟမ်း...အဟမ်း...ဒီမှာ အိမ်ရှင်တို့ "

လက်ကိုလည်း သံပန်းကွက်မှ ထိုးသွင်း၍ တစ်ဖက်ခန်းဆီးစကို တံခါးခေါက်သလို လှုပ်လိုက်သည် ။ တစ်ဖက်က ဘာသံမှ မတုံ့ပြန်၊ တိတ်နေပါသည် ။

"ဒီမှာ ခေါ်နေတယ်နော်၊ ပြောစရာရှိလို့ ၊ ရှေ့ဘက်က ပတ်ဝင်လာရမှာ လား"

ဘာသံမှ မကြားရသေး၍ ခေတ်ပညာက အသံကို ပိုမြင့်ကာ...

"ဟေ့... ကိုဘက်ခြမ်းက မိမိည ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး"

"ဘာရှင့်"

နာမည်တပ် ခေါ်လိုက်မှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်လာသည် ။

"ဪ... ကြားပြီလား၊ ဒီလိုမှ ပေါ့၊ ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားကို စကားပြောစရာရှိတယ်၊ တစ်ဆိတ် အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ပါ"

"ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပြောစရာရှိတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ ဘာပတ်သက်စရာရှိလို့လဲ"

မိမိညက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြန်အော်သည်။ ။

"ပတ်သက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ၊ ဒါလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရည်မရ အဖတ်မရ ပလီပလာပြောဖို့ ပြောစရာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ကိစ္စရှိလို့ "

"ရှင်က ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ဦးကျော် ပြောလိုက်တယ်"

"ဦးကျော်..."

"မင်း အန်ကယ်ကျော် ခေါ်တဲ့ ဦးကျော်လင်းပေါ့၊ ငါက ဦးကျော် ခေါ်တယ်"

"ဪ... အန်ကယ်ကျော်လား၊ ရှင်က အန်ကယ်ကျော်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ အိမ်ငှား လား"

"အိမ်ငှား မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ ဦးကျော်ရဲ့ တူ၊ ခေတ်ပညာ"

ဪ... အန်တီသက် ထင်တာ အမှန်ပဲကိုး။ ဂီတာပါတယ်ဆိုသည်နှင့် အန်တီသက်က အန်ကယ်ကျော်တူ "ခေတ်ပညာ"များ လား မသိဘူးလို့ မှန်းဆလိုက်တာ ဒက်ထီမှန်နေပြီပေါ့။

"ဟေ့... ကြားလား"

"ကြားတယ်ရှင် ကြားတယ်"

"ကြားရင် အပြင်ထွက်ခဲ့လေ၊ အရေးပါတာ ပြောစရာရှိတယ်"

"ရှင် ပြောစရာရှိပေမဲ့ ကျွန်မက ပြောစရာမရှိဘူး၊ ရှင်နဲ့ လည်း ဆက်ဆံဖို့ အကြောင်းမရှိ ဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကင်းကင်းနေပါ"

"ဟေ့. . .ငါ တကယ်ကိစ္စရှိတာ ပြောမှာ နော်၊ မင်းတကယ်လို့ ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ငါက တော့ ပြောစရာရှိတာကို ပြောကို ပြောရမယ့်သူဆိုတော့ မင်းဘက်က ခန်းဆီးကို ငါဆွဲမပြီး လှမ်းပြောရလိမ့်မယ်၊ မမြင်ရဘဲ ပြောနေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး"

"ဘာ. . .ရှင်နော်၊ ခန်းဆီးကို ထိရဲထိကြည့်"

"ခန်းဆီက ဘာမထိရဲစရာရှိလဲ၊ ဘာလဲ လျှပ်စစ်ဓာတ်လွှတ်ထားလို့လား၊ ဟား ဟား"

"ရှင်. . . ဘယ်လိုလူစားလဲ"

"ကျွန်တော်က လုပ်ချင်ရင် လုပ်လိုက်တဲ့ လူစားပဲ"

"ကျွတ်. . .ရှင်စကားကို ကျွန်မက နားထောင်ပေးရအောင် မအားဘူး"

"မအားရင်လည်း ခုနပြောသလိုပဲ ခန်းဆီးလေးဖယ်ပြီး အလုပ်မပျက် အကိုင်မပျက် နားထောင်လို့ ရပါတယ်"

"ခန်းဆီးစဟာ ကျွန်မဘက်ခြမ်း ပိုင်နက်နော်၊ ရှင် ကျူးကျော်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မက ရဲကိုဖုန်းဆက်တိုင်ပြီးသားပဲ"

"ကဲပါ. . .ကြာပါတယ်၊ ခုလည်း ပဲ ဒီနားမတ်တတ်ရပ်ပြောနေကြရတာပဲ၊ မျက်နှာချင်း လည်း မမြင်ရဘူး၊ မျက်နှာမမြင်ရဘဲ စကားပြောရတာ မကောင်းဘူးဗျ၊ တစ်ဖက်လူ မျက်နှာအနေ အထား အမူအရာကို မြ

င်ရမှ ပြောရဆိုရ အဓိပ္ပာယ် ပိုပေါက်တာ ခင်ဗျားလည်း သိမှာ ပေါ့၊ ကဲ...
လာပါ၊ အိမ်ရှေ့ထွက်လိုက်ပါ။"

ခေတ်ပညာက အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လှမ်းထွက်၍ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ တံခါးဝမှ ထွက်လိုက်သည် နှင့် ရှေ့က တစ်ဝက်ပိုင်းထားတဲ့ သံပန်းအနား ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်ပေမဲ့ ဟိုဘက်ကတော့ ဘေးဘက်ထမင်းစားခန်းပေါက်မှ ထွက်ရမှာ မို့ တစ်ခဏကြာမှ တိုက်နံဘေးမှ ကွေ့၍ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ။

ခေတ်ပညာသည် တိုက်နံဘေးမှာ ရုတ်တရက် လတစ်စင်း သာသွားသလို ရင်ထဲက ကျိတ်ကာ "ဟာ"ခနဲ ရေရွတ်မိအောင်ပင် ထွက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နှုတ်ဝင်းပသော အသရေ တင့်တယ်လွန်းခြင်းနှင့် ငေးမောအငိုက်မိစရာ ဖြစ်နေသည်။ ။ နောက်ဘက်က ဒေါ်ပုဆိုတဲ့ အဘွားကြီး ပုပုကလည်း ဘော်ဒီဂတ်အလား မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနှင့် ကပ်ပါလာပါသည်။ ။

မိမိညသည် သံပန်းတစ်ဖက်မှာ ရပ်နေသော ဆံပင်ညိုညိုရှည်ရှည်နှင့် အသားလေး ဆွတ်ဖွေး ကာ မျက်ခုံးမည်းကြီးနှင့် ပါးလေးတွေ ရဲချင်ချင်ရှိတဲ့ တောင်ကြီးသားလေးကို သေချာဆက်မကြည့်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသည်။ ။ အန်တီသက် စကားအရ အန်ကယ်ကျော်တူ ခေတ်ပညာ ဆိုရင်တော့ ရှမ်းတစ်ဝက်စပ် တောင်ကြီးသားလေးတဲ့ လေ။

"ကဲ...ဘာလဲ"

ခေတ်ပညာသည် အချောအလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူမနှင့် ပြဿနာတွေတက် ရန်တွေ ဖြစ်ရမှာ ကိုပင် နှမြောတသချင်သလိုလို။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာထားက တစ်ဆိတ် မာကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးက တစ်ဆိတ် စုပုပ်လွန်းတာကိုတော့ အမြင်က ကတ်ချင်သည်။ ။

"ခင်ဗျားက အန်တီသက်တူမ မိမိညပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဦးကျော်တူ ခေတ်ပညာ"

"သိပြီးသား...အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ "

"ဘာတဲ့ လဲ...ဘာတဲ့ လဲ"

အရေးထဲ နားမကြားတဲ့ ဒေါ်ပုကလည်း တစ်မှောင့်။

"အသာနေပါဦး ဒေါ်ပုရယ်"

"တွေ့လား...ဒီမှာ နေမလို့ လို့ ငါပြောသားပဲ"

"ကဲ...ကျွတ်"

မိမိညက ဒေါ်ပု ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးနှင့် လှမ်း၍ အုပ်ပိတ်ထားလို က်ရာ ဒေါ်ပုမှာ ယက်ကန် ယက်ကန် ရုန်းရှာသည် ။ ရုန်းလို့ လွတ်သွား သော်လည်း သူ့ပါးစပ် ပိတ်ရမည်ဆိုသည် ကိုတော့ ဒေါ်ပု သိသွားပြီမို့ မ ကျေမနပ် မျက်နှာနှင့် ဘာမှ မကြားရတာကိုပဲ သဲသဲမဲမဲ နားစွင့်ကာ နေ တော့သည် ။

ခေတ်ပညာက ခါးတစ်ဖက်ထောက်၊ တစ်ဖက်က နောက်ဘက်နား ခပ်မြင့်မြင့် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

"ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

"ဘာ...ဘာလို့ ကြည့်ရမှာ လဲ"

"ကြည့်သာ ကြည့်စမ်းပါဗျာ...မြင်မှာ ပေါ့"

"ဘာမှ မမြင်ဘူး"

"ခင်ဗျား မျက်လုံးအကောင်းပဲဟာ၊ ဘာမှ မမြင်တာတော့ ဘယ်ဖြစ် နိုင်မလဲ"

"မြင်တော့ မြင်တာပေါ့ရှင်"

"ဘာမြင်လဲ"

"မိုးကောင်းကင်ကြီး"

"ဟာ. . .ဝေးလိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီလောက် မမီမကမ်း အမြင့်ကြီးကို မျှော်ကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ဒီခြံထဲကဟာလောက်ကိုပဲ ကြည့်ပေါ့"

"ရှင် ရူးနေလား၊ ရှင် ဘာကိုပြနေတာလဲမှ မသိပဲ"

"ဟိုမှာ လေ. . .ဟိုမှာ ဘာလဲ"

"အုန်းပင်"

"ကျွတ်. . .ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ"

"တော်ပြီ. . .မကြည့်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင် တခြားပြောစရာ မရှိရင် ပြန် ဝင်တော့မယ်"

မိမိညက ကိုယ့်ကို အရူးလုပ်နေတယ်ထင်ကာ ဒေါက်လေး ပွလာသည် ။

"ဟိုမှာ ဆိုနေမှ ၊ အိမ်ထဲကို ဘာဝင်နေလဲ"

"ဘာဝင်လို့ လဲ၊ ဘာမှ မတွေ့ဘူး"

"တော်ပြီ. . . ခင်ဗျားရဲ့ အမြင်စူးရှမှုကို မစမ်းသပ်တော့ဘူး၊ အချိန် ကုန်တယ်၊ နည်းနည်းမှ အကင်းမပါဘူး"

"ဘာရှင်. . . ရှင်ဘာသာ လက်ညှိုးတဝဲဝဲနှင့် ဟိုထိုးဒီထိုးဖြစ်နေတာ ကျွန်မက ဘာကို အကင်းပါးရမှာ လဲ၊ ပြောစရာရှိ ပြောပါလား၊ သိပ်ပြီး ပေမရှည်ရင် ကောင်းမယ်"

"တယ်လီဖုန်းကြိုး...တယ်လီဖုန်းကြိုး"

ဒီတော့မှ မိမိညက သူ ညွှန်ပြနေတာဟာ အိမ်တံစက်မြိတ်ထဲ တန်းပြီးဝင်သွားတဲ့ ဖုန်းကြိုး ပါလားဟု သဘောပေါက်ကာ စိတ်မရှည် လှပဲ...

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဒီထဲဝင်သွားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဆန်းလဲ"

"ဆန်းတာပေါ့၊ ဝင်သွားတုန်းက ဒီဘက်ခြမ်း၊ အထဲရောက်တော့ ဒီကြိုးနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ တယ်လီဖုန်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုဘက်ခြမ်းကို ရောက်သွားတာလဲ"

မိမိညက သူ ဘာဆိုလိုသလဲ သဘောပေါက်သွားကာ တစ်ခဏ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား တဲ့ မျက်နှာလေးကို တင်းလိုက်ပါသည်။

"ဘယ်လိုလုပ် ရောက်ရောက်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်ပေါ် ရောက်ကတည်းက ဖုန်းက ကျွန်မတို့ ဘက်မှာ ပဲ၊ ဘယ်အထဲကဝင်ဝင် နားမလည်ဘူး"

"နားမလည်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ လာပါ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဘက်ခြမ်း အိမ်ထဲကိုလည်း ခဏ ဝင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီဘက်ထဲက ဝင်သွားတဲ့ ဖုန်းကြိုးဟာ အိမ်ထဲမှာ လည်း ဒီဘက်ဧည့်ခန်းထဲ နေရာကပဲ ပြန်ထွက် လာတယ်"

"ရှင်ဘက် လာမကြည့်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဖုန်းကြိုးက ဘယ်ထဲကဝင်ဝင် ဘယ်ထဲက ထွက်ထွက် ကျွန်မလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရှင်လည်း စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ "

"ဟာ... မဝင်စားလို့ မရဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ် ၊ ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ သေချာကောက်ချက်ချကြည့်ရင် အဲဒီ တယ်လီဖုန်းဟာ ဒီဘက်ခြမ်းထဲမှာ ပဲ ရှိကိုရှိသင့် တယ်၊ အတွင်းက သံပ န်းပေါ်ကနေ ကြိုးကို ကျော်ယူပြီး ခင်ဗျားအပိုင်စီးထားတာ၊ ကဲ...ကဲ ဖု န်းကို ဒီဘက်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ"

"အောင်မာ...ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာ လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ"

"အဓိပ္ပာယ်ရှိတာ မရှိတာ ပြောမနေနဲ့ ၊ ဖုန်းကိုသာ ဒီဘက်ပြန်ပို့ပေး ပါ"

"မပေးနိုင်ဘူးရှင်...ကဲ"

"မပေးလို့ မရဘူး"

"မပေးဘူး"

"မိမိည...ခင်ဗျား အဲသလို လက်လွှတ်စပယ် ငြင်းလိုက်ရင် တစ်နေ့ နောင်တ ရရလိမ့်မယ် နော်"

"ဘာလို့ ရရမှာ လဲ၊ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး၊ လုံးဝမပေးနိုင် ဘူး၊ ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ"

ဒီမိန်းမ တယ်ခေါင်းမာပါလား။ သူ့ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်စကားကိုလည်း န ည်းနည်းကလေးတောင် မှ တုန်လှုပ်ပုံမရ။ ရှင် ဘာလုပ်ချင်လဲ...တဲ့ ။ သူ့အနေနဲ့ မိမိညက မပေးဘူးဆိုလည်း ဘာမှ လုပ်ချင် လို့ မရတာ သေ ချာသည် ။ ဟိန်းဟောက်တောင်းလိုက်ရင် အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်နှင့်များ ဇေဝေဝါ ပေးမလားလို့ ။

"ခင်ဗျား တကယ် မပေးဘူးနော်"

"မပေးဘူး"

"မပေးရင် နေပေါ့"

တီးလုံးသံ မြူးကြွကြွ ဆူညံသံများကြောင့် ရုတ်တရက်
အလန့်တကြား နိုးထလာရသော ခေတ်ပညာသည် မျက်လုံးများကို ပွတ်
သပ်ကာ နာရီကို လှမ်းကြည့်မိလေသည်။ ။

ခုနစ်နာရီနဲ့ ငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။

စောစောကြီး။ ခါတိုင်း သူ့ဘက်ကသာ ကက်ဆက်ကို
အသားကုန်ကျယ်ပြီး သီချင်းတီးလုံး ဆူညံသံတွေ လွှင့်ထုတ်နေကျ။ ကြ
ည့်စမ်း...။ မိမိည သူ့ကို အတုကိုခိုးပြီး တခြားနည်းလမ်း မစဉ်း စားဘဲ
သူ့လိုပဲ တီးလုံးသံကြီး ဖွင့်တဲ့ နည်းနဲ့ ။

သူက သီချင်းတီးလုံးသံကြီးတွေ ဖွင့်ဖို့ ရာ အကြောင်းရင်း ပြည့်စုံခိုင်
လုံသည် ။ သူဟာ သီချင်း ခွေသွင်းဖို့ သီချင်းကျက်နေ ကျင့်နေတဲ့ သူ။ ဒီ
တီးလုံးတွေ ဖွင့်ကိုဖွင့်ရမှာ ။ သူမက ဘာမှီလဲ။ တမင် နှောင့်ယှက်တဲ့ သ
ဘောနဲ့ အကြောင်းမဲ့ ထဖွင့်တာမျိုးကို ကန့်ကွက်ရမည်။

ခေတ်ပညာက ညညဆို တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်
တဲ့ သူမို့ တစ်ခါမှ နံနက် စောစောကြီးမထ။ နိုးလည်း မနိုး။ ထလည်း မ
ထနိုင်။ တစ်ဖက်က မိမိညတို့ တော့ ခါတိုင်း စောစောထ မထ မသိ။
မိန်းမတွေဆိုတော့လည်း ချက်ပြုတ်ဖို့ ဘာဖို့ နှင့် ဝီရိယပိုပိုကလေး ခပ်
စော စောထချင်လည်း ထကြမှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခုနစ်နာရီမှာ ဒီလောက် သီချင်းတီးလုံး ဆူညံညံကြီး ထဖွင့်
တာကတော့ နှောင့်ယှက် ဖို့ သက်သက်အကြံနှင့် ပြုတာကလွဲပြီး ဘာမှ
မဖြစ်နိုင်။

ခေတ်ပညာ သူ့ရဲ့ အိပ်ရာမွေ့ရာပေါ်က လူးလဲထလိုက်သည် ။

"ဝမ်း... တူး... သရီး... ဖိုး...၊ ဖိုက်... စစ်စ် ... ဆဲဗင်း ... အိ
တ် ..."

ဟိုက်။

တိုင်မင်တွေတောင် မှတ်နေလိုက်သေး။ မဟုတ်မှ လွဲရော။ လှယဉ်
ကျေးမယ်ဟာ သူ့ ကိုယ်ကာယအလှ လေ့ကျင့်ဖို့ လို့ အကြောင်းပြနိုင်
အောင် ဒီတိုင်မင်သံတွေကို ရွတ်ပေးနေရတာ ဖြစ်မှာ ပဲ။

သူ တကယ် ကာယလေ့ကျင့်ခန်းမျိုး လုပ်ရင်လည်း လုပ်နေမှာ ပေါ့
လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါအတွက် ဒီလောက် ဆူဆူညံညံ ကျယ်လောင်စွာ အသံ
ထုတ်လွှင့်ထားဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ တမင်ကို ဖွင့်ထားတာ ပါ။

သူတို့ ရဲ့ အားသာနေမှုတစ်ခုက ခေတ်ပညာဘက်ခြမ်းက ဘေးခြံ
ဟာ ဟိုးခြံထောင့်စွန်းမှာ ခြံတောင့်တဲလေး တစ်လုံးပဲရှိပြီး ခြံကိုစောင့်
နေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးသာ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်သည် ။ မိမိည
တို့ ဘက်ခြမ်း ကပ်လျက်ခြံကတော့ မြေကွက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်တောင်
လာမဆောက်ရသေး။

သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က တစ်ကွေ့တစ်ပတ်ကြီးဟာတော့ ဒီရပ်
ကွက်ရဲ့ ပန်းခြံနှင့် ကစား ကွင်းရယ်၊ မကျဉ်းမကျယ် ကန်ကြီးတစ်ခုရယ်
ရှိနေသည် ။

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ခြံကြီးဝင်းကျယ်ချည်းပဲမို့ ကိုယ့်ခြံဝင်းထဲလည်း ကို

ယံ အပန်းဖြေလို့ ရနေရာ ပြည်သူပိုင်ပန်းခြံထဲ လူတွေ လာလေ့လာထ
တော့ သိပ်မရှိပါ။ ကန်ကြီးကတော့ မြင်ကွင်းလှပ စေပြီး ကန်စပ်က တ
န်းလျားဖြူလေးနှစ်ခုလောက်က သာသာယာယာနှင့် စိတ်ကြည်လင် လ
န်းဆန်း စေတာအမှန်။

ဒီတော့ သိပ်နီးနီးကပ်ကပ်ကြီးမှာ လူနေမရှိသလိုဖြစ်နေသည် ။ ဟို
ဘက်တစ်ခြံကျော် ဒီဘက် တစ်ခြံကျော်တွေမှာ တော့ ပုံမှန်မိသားစုတွေ
နေကြသည့် တိုက်တွေရှိပေမဲ့ ပေရာကျော်လှမ်းသွားပြီမို့ ကိုယ့်ဆီက အ
သံတွေအတွက် သိပ်အားတုံ့အားနာဖြစ်ဖို့ မရှိ။

ကိုယ့်အနှောင့်အယှက်သံကို မိမိည တစ်ဦးသာ မိမိညရဲ့ အနှောင့်အ
ယှက်အသံကို ကိုယ် တစ်ဦးသာ ခံနေရစရာရှိပါသည် ။ ခေတ်ပညာက
မျက်နှာတောင် မသစ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်လာ သည် ။ တစ်ဖက်ခ
န်းကို လှမ်းအော်မည်ပြုဆဲ အသံထွက်ပေါ်နေရာဟာ
အိမ်တွင်းတစ်ဖက်ခြမ်းက မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့အိမ်ပြင်ဘက်ကဆိုတာ မှ
န်းဆလိုက်မိသည် ။

"ဟောသလို . . . ခူးလေးကိုကွေး . . . ဝမ်းတူး . . . ဝမ်း . . . တူး၊ သိပြီ
နော်၊ လက်လေးကို တော့ အကြောတွေလျှော့ပြီး ခပ်လျော့လျော့ ချထား
လိုက်ပါ၊ လက်သီးမဆုပ်ပါနဲ့ လက်ဝါးလေးတွေ ကို Relex ဖြစ်နေပါစေ၊
ခူးရဲ့ စည်းချက်အတိုင်း လက်လေးတွေကိုလည်း ဟောသလို နှစ်ချက်စီ
ဝမ်း . . . တူး၊ ဝမ်း . . . တူး . . . တွေ့ပါတယ်နော်၊ လက်တစ်ဖက်ချတုန်း
တစ်ဖက် နည်းနည်းလေး တင်ပေါ့ . . .

ညာခူးမြှောက်တုန်း ညာလက်က နည်းနည်းတင်ပြီး ဘယ်လက်က
အောက်နှိမ့်မယ်၊ ဘယ်ခူး မြှောက်ရင် ဘယ်လက်ကို နည်းနည်းတင်ပြီး
ညာဘက်အောက်နှိမ့်မယ်၊ ရပါတယ်နော်"

အလိုဗျာ၊ အသံတစာစာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုများ ဆရာလုပ် ဩဝါဒပေးနေပါလိမ့်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ခုန ခဏရပ်ထားတဲ့ တီးလုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၍ မြူးကြွစွာ စူးရှ ဆူညံ တက်ကြွတဲ့ တီးလုံးသံကြီးက အကြီးအကျယ် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဝမ်း... တူး... သရီး... ဖိုး၊ ဖိုက်... စစ်စ်... ဆဲဗင်း... အိတ်၊ ဆက်လုပ်... တူး... သရီး... ဖိုး... ဖိုက်... စစ်စ်... ဆဲဗင်း... အိတ်"

ခေတ်ပညာက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပြုန်းခနဲဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟာ"

ရုတ်တရက် ကိုယ့်ရင်တွင်းက လိပ်ပြာပင် ဝုန်းခနဲ လန့်ဖျပ်လွင့်ပျံသွားတယ် ထင်မိသည်။ ။ မျက်လုံးတွေပင် ပြာသွားသလိုရှိကာ တံခါးဝမှာ ဘွားဘွားကြီး ရပ်လျက်သားအတိုင်း ကြောင်အနေမိ ၏။ ။ ကိုယ်က ဟိုဘက်ကို ခပ်တင်းတင်း တစ်ချက်ကြည့်မိရုံရှိသေး၊ တစ်ဖက်က မျက်လုံးပေါင်း ဆယ့်ငါးစုံ အစုံနှစ်ဆယ်လောက်က ဘွားခနဲ ထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတာ။

မြင်ကွင်းကလည်း ထင်လင်း ရှင်းပြတ်နေတာကိုး။ သူဟာ တံခါးမအပြင် လှမ်းထွက်လိုက် တာနှင့် မြင်ကွင်းဟာလာကြီးထဲ ရောက်သွားပြီလေ။ တစ်ဖက်မှ မျက်လုံးအစုံနှစ်ဆယ်နီးပါးဟာ သူ့ကိုသာ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကြတာ။ သူတို့ လုပ်လက်စတွေကို မပျက်စေရ။

ခေတ်ပညာသည် ယောက်ျားလေးပေမဲ့လည်း ရုတ်တရက် ရှက်ကြောင်ပြီး မျက်နှာကြီးက နီမြန်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။ သူ့ပုံစံဟာလည်း ခုပဲ အိပ်ရာထဲက ထွက်လာတဲ့ အတိုင်း ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖိုးရိုးဖားရား၊ အပေါ်က ခပ်ဟောင်းဟောင်း တီရှပ်ဖြူပျော့ပျော့ တွဲတွဲနှင့် အောက်က အနီကွက်ဘောင်းဘီ ခူးလောက်ပွစိကြီးနှင့်။

သူပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ဖက်က သူငယ်မ နှစ်ဆယ်လောက်က တော့ သူတို့ ကနေတာကို မမြင်လိုက်ရမှာ စိုးလို့ အိပ်ရာထဲက လူးထပြေးထွက်ကြည့်တဲ့ လူပေါကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာ မလွဲ။ သူကလည်း ချောင်းလို့ တောင် အရင်မကြည့်မိဘဲ ဘွားခနဲ တန်းထွက်လိုက်တာကိုး။ သူငယ်မ တို့ က ပြုံးစိ ပြုံးစိနှင့် သူတို့ လုပ်လက်စမပျက်။

တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ခုလို လူ နှစ်ဆယ်နီးပါး အုပ်စုတောင့်တောင့်ဆိုတော့ သူငယ်မတို့ ဟာ ရှက်စရာမဖြစ်တဲ့ အပြင် ပိုပြီးတော့ တောင် မလှ လှအောင် ကော့ပျံ့လှုပ်ရွှင်ပါသေးသည် ။

သူငယ်မ အားလုံးဟာ ဒူးဆစ်ကျော်ကျော် အသားကပ်ချပ်နေသည့် ဘောင်းဘီအပေါ်က ရေကူးဝတ်စုံပုံစံ လက်စက လယ်ဟိုက်လေးတွေ ကိုယ်စီဝတ်ထားပါသည် ။ အရောင်အသွေးတို့ ကတော့ တောက်တောက်ပပ၊ အမျိုးစုံစုံလင်လင်။

တချို့က ဆံပင်ပင့်တင်ကာ နဖူးမှာ နဖူးစည်းနှင့် ဆံပင်မရှုပ်အောင် မကျအောင် တားထား သည် ။ လည်တိုင်ကြော့တို့ အောက်မှာ ပခုံးသားနှင့် ရင်ညွန့်ပိုင်းတွေ ကျယ်ကျယ်လျားလျား ပေါ်လွင် အောင် အင်္ကျီလည်ပင်းက ခပ်ပြပြ ဖြစ်သည် ။ လက်တိုလေးတွေနဲ့ မို့ လက်အလှုပ်မှာ ချိုင်းတော့ မပေါ်။

ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား...။ ခေတ်ပညာ ချွေးတောင်ပြန်ကာ ထူပူလာပါသည် ။ ဝင်းလက်ပြီးပြန်ပြီး လှပနေလိုက်ကြတာ။ လက်စသတ်တော့ တစ်ဖက် လှယဉ်ကျေးမယ်ဟာ Aerobic သင်တန်း ဖွင့်လိုက်တာကိုး။ ဒီနေ့မှ ပထမဆုံးနေ့ ဖြစ်မည်။ အရင်နေ့တွေက ရှိမှ မရှိတာ။

သူသည် ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်ပြေးလိုက်လျှင် ပိုပြီး အဟားခံရစရာ ရ

ယ်ချင်စရာ ဖြစ်တော့မှာ မို့ စိတ်ပဲဝင်စားသလိုလို ဘာလိုလို ခါးထောက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ ဆက်ကြည့်နေရသည် ။ ဆက်ကြည့်နေရ ပြန် တော့လည်း ကိုယ်ဟာပဲ ဘူးသလိုလို ဘာလိုလို။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီပီ ဒါမျိုးတွေကို မကြည့်လို မမြင်လိုဟု တော့ အလျင်းအငြင်းမပွား လို။ ဒါပေမဲ့ အချိန်အခါ နေရာဒေသနှင့် အခြေအနေက ရှိသည် ။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တာတောင်မှ ဘယ်သူက ဒီ လောက်ပေါ်တင်ကြီး ဘုမသိ ဘမသိ ရပ်ကြည့်နေပုံမျိုးနှင့် ကြည့်ချင်မှာ လဲ။

ခုတော့ သူ့ကြောင့် တချို့ဟာ ပြုံးစိစိ၊ တချို့ဟာ တခါခါ။ မိမိည ကိုယ် တိုင် တိုင်မင်အော်ပေး နေလျက်က လှည့်လှည့်ပြီး ဘုကြည့် ကြည့်တာ နှစ်ခါရှိပြီ။ အင်း. . . မိမိည. . . မိမိည။ ဖြူဝင်းဥထု နေတဲ့ အသားလေးမှာ ဖက်ဖူးစိမ်းနှင့် အဝါအပွင့်ကြီးကြီး အသားကပ်ဘောင်း ဘီနဲ့ ။ အနက်ပြောင် ရေကူးဝတ်စုံပုံလေးကတော့ သူများ ထက်ထူးကာ လက်ကောက်ဝတ်အဖျားအထိ ရှည်ကျပ်ကျပ်။ နဖူးမှာ နဖူးစည်း အဝါ ရောင်လေးနဲ့ ။

ဘေးတိုက်ကျကျ မြင်နေရတဲ့ မိမိညရဲ့ အသားကပ်ကောက်ကြောင်း က အသက်ရှူမှား လောက်စရာ အဟုတ်ပင် ရင်ဖိုဖို့ ကောင်းလှပါသည် ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီဒဏ်ကို သူ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခံရ တော့မှာ ထင်ပါရဲ့ ။ သူမ ရဲ့ ထိုးနှက်ပုံက ချက်ကောင်းထိလှ၍ သူ့မှာ မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ရှိလှသ ည် ။ အတော်လည်း စိတ်ပိန်မိပါသည် ။

ခေတ်ပညာ တစ်ယောက် ကြည့်သာ ကြည့်နေသော်လည်း မှုန်တိမှုန် ဝါး၊ ကြားသာ ကြားနေ သော်လည်း မသဲမကွဲ။ ယောင်ချာချာရှိဆဲ၊ တန်း ရပ်သွားကာ သီချင်းသံ ပိတ်လိုက်တာကိုပင် မသိ လိုက်ပေ။

"ဒီမှာ "

သူ သတိပြုမိတော့ မိမိညက သံပန်းတစ်ဖက်မှာ ခါးကို အကြော သားထောက်လျက် သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေပြီ။

"ဗျာ"

"ရှင် ဘာပြောချင်တာ ရှိလဲ"

"ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ရှင် ဒီမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

ခေတ်ပညာက ဖရိုဖရဲ အခြေအနေ နိမ့်ပါးနေတဲ့ သူ့အဖြစ် သူ ဟန် တင်းကာ ဣန္ဒြေဆည်ရင်း . . .

"ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ခြံထဲတစ်နေရာမှာ ရပ်နေတဲ့ ကိစ္စကို ဘာအတွက်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို အစီရင်ခံဖို့ လိုပါသလားဗျာ"

"ရှင် ယဉ်ကျေးမှု မရှိဘူးလား၊ ဒီမှာ မိန်းမပျိုကလေးတွေ ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း ကစားနေကြ တယ်ဆိုတာ ရှင် မမြင်ဘူးလား"

ခေတ်ပညာက နဖူးပြင်ဝင်းဝင်း အစပ်မှာ စို့သီးနေတဲ့ မိမိညရဲ့ ချွေး ဥကလေးတွေဆီသာ အာရုံပို့ထားရင်း . . .

"မြင်သားပဲ"

"မြင်ရင် ဒီလိုပဲ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ရပ်ကြည့်နေသင့်တယ်လို့ ရှင် ထင်သ လား၊ လူယဉ်ကျေးပီသ စွာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ပြ န်ဝင်နေဖို့ အတွေးမပေါက်မိဘူးလား"

"ဒီမှာ . . . ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ကြည့်ကောင်းကောင်း နဲ့ ကြည့်နေ တယ်များ ယူဆနေလို့ လား"

"ယူဆစရာ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ကြည့်မကောင်းတာ မကြည့်ချင်တာကြီးကို ဘယ်သူက အချိန် ကုန်ခံ ခြေညောင်းခံ ရပ်ကြည့် နေမလဲ"

"ကြည့်ချင်လွန်းလို့ ကြည့်နေတာ မထင်နဲ့ ဗျ"

"ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာများ လဲ"

"ခင်ဗျား တီးလုံးသံကြီးက လူကို အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရအောင် အနှောင့်အယှက်ပြုပြီး နှိုးလိုက်လို့ နိုးလာတာ၊ ဒီလောက် ဆူဆူညံညံ နားလည်မှုမရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက် ပြုနေတာဟာ ဘာ တွေလုပ်နေတာလဲဆိုပြီး အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တာ"

"ထွက်ကြည့်တော့ ရှင် မြင်ပြီမို့လား"

"မြင်ပြီ"

"မြင်ပြီ... သိပြီဆိုရင် ဆက်ကြည့်နေဖို့ လိုသေးလား"

"လိုတယ်"

"ဘာရှင့်"

"လိုတယ်ဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ လေ့ကျင့်ခန်း ရပ်သွားချိန်ကို စောင့် နေတာ၊ ရပ်သွားရင် ခင်ဗျားကို သတိပေး ကန့်ကွက်မလို့ စောင့်နေတာ"

"ဘာကို ကန့်ကွက်မှာ လဲ"

မိမိညက အံ့အားသင့်သလို မျက်ခုံးပင့်တင် မေးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ဒီသင်တန်းဖွင့်ပြီး ဒီတီးလုံးသံကြီး ဆူဆူညံညံလုပ်တာကို ပေါ့"

မိမိညက နှုတ်ခမ်းလေး မွဲလိုက်ကာ...

"ဒီကိစ္စက ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ငါးမိနစ်အတွင်း ပြတ်အောင် ဆွေးနွေးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ သင်တန်းပြီးမှ ဆက်ဆွေးနွေးမယ်၊ ကျွန်မ စကားအကြာကြီး ပြောရရင် ကျွန်မသင်တန်းသူတွေ အချိန်ပုပ်တယ်၊ ကဲ. . .ရှင် ဆက်ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်နေ၊ မကြည့်လည်း ရတယ် သဘောပဲ"

မိမိညက သင်တန်းသူ အုပ်စုဘက် လှည့်ရင်း...

"ကျွန်မရဲ့ သင်တန်းသူများ . . .လူတစ်ယောက်က လေ့လာတဲ့ အနေနဲ့ ကြည့်ရှုချင်ရင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါသလား၊ No problem မဟုတ်လား"

"No problem"

ရယ်မြူးသည့်အသံ သုံးလေးသံ ထွက်လာပါသည်။ ။

"အိုကေ. . .ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ပြန်စမယ်၊ ခုနသင်ပြီးသလောက် အစကနေ ပြန်လုပ်ပါမယ်"

မိမိညက သီချင်းသံကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ။ ခေတ်ပညာသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ရွရွ လှုပ်ရှားကစား နေကြသည့် ဖြူနီဝါပြာပန်းရောင် လိမ္မော်တို့ကို သာယာမနေနိုင်ဘဲ ဒေါခပ်ပွပွနှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ ပါသည်။ ။ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ခပ်ကျော့ကျော့နှင့် သူ့ရူပါရုံကလေးမှာ ယစ်မူးမိလိုလို လေးရှိလျှင် တင်စီးစီး ရင့်ကျောကျော့ ဆက်ဆံမှုကြောင့် ဖီလင်အောက် ရသည်။ ။

ခေတ်ပညာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာကာ ရေနွေးဂေါက်နှင့် ရေနွေးကျို၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီမစ်စ် နှစ်ထုပ် ဖျော်သောက်ရင်း တစ်ဖက်ခြံထဲက သီချင်းသံနှင့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး သံတို့ ကို ဘယ်

တော့ပျောက်မလဲ နားစွင့်နေရသည်။ ။

သူတို့ ပြီးကြပြီလား၊ တော်ရာက မျှော်လျှင်ပင် ချောင်းကြည့်တယ် ဖြစ်မှာ စိုး၍ မကြည့်ရဲပါ။ မကြာခင်မှာ တော့ သီချင်းသံလည်း ရပ် ကားသံတချို့လည်း ကြားရ၍ တစ်ဖက်ခြမ်းရှေ့ကို မြင်သာတဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ လှစ်ခနဲ ပြေးကြည့်ရသည်။ ။

လာကြိုတဲ့ ကားတချို့လည်း ရှိ။ ကိုယ်တိုင်မောင်း လာပြီး ကားရပ်ကာ ကစားတဲ့ သူလည်း ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြန်။ လမ်းထိပ်ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ပြန်ကြတဲ့ သူတွေလည်း ရှိ။ ချက်ချင်း လူရှင်းသွားပြီ။ ။ အချိန်က ရှစ်နာရီ။ ခုနစ်နာရီက ရှစ်နာရီအထိ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခေတ်ပညာ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ မိမိညပါ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာကာ ဧည့်ခန်းမှာ ရပ်၍ . . .

"မိမိည . . . မိမိည"

ဘာသံမှ ပေါ်မလာ။ ထပ်ခါထပ်ခါ ခေါ်သည်။ ။ တုံ့ပြန်သံ မလာ။ ကြည့်စမ်း . . . ။ ပြီးမှ စကားပြောမလိုလိုနှင့် ထွက်မလာဘဲ ပုန်းနေပြီ။

"မိမိည . . . ခင်ဗျာ၊ အိုဘယ့် မိမိည၊ ခင်ဗျားမလာရင် ကျွန်တော် လာရတော့မလား"

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ရန်လိုသံတစ်ခွန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဘာလို့ မထူးလဲ၊ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် စကားပြောမယ်ဆိုတော့ ကြောက်လို့ ပုန်းနေတာလား"

"ရှင့်ကို ကြောက်ရအောင် ရှင်က ဘီလူးသရဲ ဖုတ်တစ္ဆေလည်း မဟုတ်"

တဲဘူး ၊ အခု ထွက်လာ မယ်၊ ရှေ့ကစောင့်"

မိမိညက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လှမ်းအော်ရင်း ကော်ဖီမတ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့ဘက် ပြန်ပတ် ထွက်လာသည် ။ ရှစ်နာရီခွဲအတိမှာ နောက်တစ်အုပ် ပြန်စမည်ဖြစ်သည့်အတွက် ချွေးတွေ စိုရွှံနစ်နေ သည့် ပထမဝတ်စုံကို လဲလှယ်ရပါသည် ။ သူနဲ့ စကားပြောရမည့်အတွက် ဒီဝတ်စုံသစ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးအင်္ကျီလုံလုံဝတ်ချင်ပေမဲ့ သူနဲ့ စကားပြောဆိုပြီးရင် အဝတ်ပြန်ဝင်လဲနေချိန် ရမှာ မဟုတ်တော့။

သင်တန်းဆရာမက အချိန်မမှန်ဘဲ နောက်ကျနေတာ မဖြစ်စေလိုပါ ။ တစ်နာရီတိတိ လှုပ်ရှား ကစားထားရ၍ အသက်ရှူမြန်တုန်း ရှိသေးသော်လည်း ခေတ်ပညာကို အရုံးမပေးလို၍ ထွက်လာရ သည် ။

ခေတ်ပညာသည် အိမ်ဘေးက ပတ်ထွက်လာသော မိမိညကို မြင်လျှင် အံ့အားသင့်ရသည် ။ အဝတ်လဲနေတယ် ထင်တာမှန်ပေမဲ့ သာမန်အဝတ်မျိုး ပြန်လဲနေတာ မဟုတ်ဘဲ ခုနက Aerobic ဝတ်စုံပဲ နောက်တစ်မျိုး လဲလာတာဖြစ်၍ နောက်တစ်မျိုး လှနေပြန်ပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘောင်းဘီကအနက်၊ အပေါ်က ရေကူးဝတ်စုံပုံ လက်ရှည်လေးက အဖြူပေါ် အနက်ဘောလုံးပြောက်။ မျက်နှာဝင်းဝင်းက ကစားခုန်ပေါက်ထားတဲ့ သွေးလှည့်ပတ်မှုကြောင့် ပန်းသွေး ပြေးနေသည် ။

"ကဲ...ပြော၊ ရှင် တိုတိုပြောရင် ကောင်းမယ်၊ ကျွန်မ အချိန်မရှိဘူး၊ ရှစ်နာရီခွဲမှာ တစ်ခုပြန် စမယ်၊ ခုပဲ ရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်၊ ခဏနေ လူတွေ လာတော့မယ်"

"သဘောက ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်နေကုန်လုံး ခင်ဗျားသင်တန်းတွေက တစ် Round ပြီး တစ် Round လှည့်ပတ်နေမှာ လား"

"ဒီနှစ်ချိန်ပဲရှင့်။ ဘယ်သူက နေ့လယ်နေ့ခင်း နေပူပူတွေ မွန်းလွဲ ည နေစောင်းတွေ ကစားမှာ လဲ"

"တော်သေးတာပေါ့"

"ကဲ"

"ပြောမှာ ပါ ပြောပျံ့မယ်၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းဆိုရင် ခင်ဗျားသင်တန်းကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက် တယ်"

"အကြောင်းရင်းက"

"မျက်စိနောက် နားနောက်တယ်"

"ကျွန်မရဲ့ တီးလုံးသံက ရှင်နေ့တိုင်း ဂွီဂွီဂေါ်ဂေါ် လုပ်နေတာတွေထက်တောင် ပိုဆိုးနေလို့ လား၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာရှင့်၊ ရှင့်လို ပျင်းတိုင်း ကာရာအိုကေ ဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ. . .ကာရာအိုကေဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ သီချင်းကျင့်နေတာ၊ ဝါသနာရှင်ကဏ္ဍ မဟုတ်ဘူး ၊ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်ဗျ"

"ရှင်က ဘာမို့လဲ"

"သီချင်းခွေ လုပ်နေတယ်၊ တေးသံရှင် အဆိုတော်ဗျ"

"ရှင်ကလေ. . ."

"ဟုတ်တယ်"

"ဪ. . .ဪ. . ."

"ခင်ဗျား ပြောင်ချော်ချော် လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်လည်း သီချင်းရေးသေးတယ်၊ အာရုံနောက်လို့ မရဘူး၊ အနုပညာ ဖန်တီး

နေတာ၊ ခင်ဗျား ဘာထင်လို့လဲ"

"ရှင်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား၊ ခုမှ စဆိုတာ မဟုတ်လား"

"သုံးခွေထွက်ပြီးပြီ"

"ဘုရားရေ... သုံးခွေထွက်ပြီးတဲ့ ထိ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူး မမြင်ဖူးသေးဘူးပေါ့နော်၊ ဒီနာမည်နဲ့ ပဲ ဆိုတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"သုံးခွေတောင် ထွက်ပြီးတာတောင် ကျွန်မ ရှင်ကို ဘုရားစူး မကြားဖူးဘူးဆိုတော့ ရှင် ဒီတစ်ခွေကို ဆက်မလုပ်သင့်တော့ဘူး"

"ဒါ ခင်ဗျားအပူလည်း မပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အကြံပေးခွင့်လည်း မရှိ ဘူး၊ သုံးခွေဆိုပေမဲ့ တစ်ခွေမှာ တစ်ပုဒ်၊ လူဆယ်ယောက်လောက် ပူးပေါင်းလုပ်တဲ့ အခွေတွေ"

ဪ... ဒါကြောင့် သူမ မကြားဖူးပေတာပဲ။ တစ်ကိုယ်တော် သုံးခွေဆိုရင်တော့ ကိုယ် မကြိုက်တာ ကြိုက်တာထား ကြားတော့ ကြားဖူးသင့်တယ် မဟုတ်လား။ ခေတ်နဲ့ အဆက်မပြတ်ရ အောင် ထွက်သမျှ စာစောင် မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် ဝတ္ထုတွေကိုလည်း စာဖတ်ဝါသနာပါတာနဲ့ အညီ ဖတ်နေ ကျပဲဟာ။ ပေါ့သတင်းတွေ ပါတတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေမှာလည်း သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ။

"ဪ... ဘာလဲ၊ ရှင်ထွက်တဲ့ အခွေတွေက ရန်ကုန်မှာ လာမဖြန့်ချိဘဲ ရှင်တို့ ပြည်နယ်တွေ မှာ ပဲ ခွေတစ်ထောင်လောက်လေး ဖြန့်လိုက်တဲ့ ဘုရားသီချင်းခွေတို့ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့ အခွေတို့လို ဟာမျိုးလား"

"ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲဗျ၊ ရန်ကုန်မှာ လာသွင်း လာဖြန့်တာ၊ နာမည်သိပ်မကြီးတဲ့ သူတွေ စုပေါင်းထုတ်မိလို့ လူသိပ်မသိတာ"

"သြော်...သြော်"

"ကျွန်တော်က တိုတိုပြောမလို့ ဟာ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ လိုရင်းလမ်းကြောင်း ပျောက်တယ်"

"ရှင်ပြောမှာ ကို သိပြီလေ၊ ရှင်က ကျွန်မ သင်တန်းကို သဘောမကျ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက လည်း ဖွင့်ရမှာ ပဲ၊ ဒါ ကျွန်မ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း၊ အသံတွေ နားငြီးတာကတော့ ရှင်လည်း နားငြီးစရာတွေ လုပ် တာပဲ၊ ရှင်ကမှ ပိုဆိုးတယ်၊ မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ ဂူ . . .ဝေါ် . . .နဲ့ ဆိုနေတာ၊ ကျွန်မ ကြိတ်မှိတ်နားသည်းညည်းခံရတယ်"

"ဘာဗျ...ခင်ဗျား"

"မျက်စိနောက်တာကတော့ ရှင်လာမကြည့်နဲ့ ပေါ့၊ မကြည့်ရင် မမြင် ရင် မျက်စိနောက်စရာ ရှိဦးမလား"

ခေတ်ပညာက ဘာပြောရမှန်းမသိ ကမန်းကတန်း စဉ်းစားရပြီး...

"မကြည့်နဲ့ ဆိုတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားသင်တန်းချိန်တွေ ကိုယ့်ခြံထဲ တောင် ကိုယ်ဆင်းခွင့်မရှိ ဘဲ အိမ်ထဲကုပ်နေရမယ့်သဘောလား၊ ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆင်းချင်ဆင်းဦးမှာ ပေါ့"

"အရင်နေ့တွေတုန်းကကော ဒီအချိန် ရှင် ခြံထဲဆင်းလို့ လား၊ မပိုနဲ့ ၊ ရှင် အိပ်လို့ သိုးတုန်း၊ ဒီဘက်ကနေ ဘာသံမှ မကြားဘူး၊ ရှင့်ဘက်ခြမ်း က လှုပ်ရှားသံ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်သံ၊ ရေသံ စကြား ရတာ ဆယ်နာရီ လောက်မှ "

"ခင်ဗျားက နားစွင့်နေတာကိုး"

"နားမစွင့်ဘူး၊ ကြားနေရတာကို ပြောပြတာ"

"အေးလေ. . .အရင်နေ့တွေက ဆယ်နာရီမှာ နိုးပေမဲ့ ခုနောက်ဆို ခင်ဗျားတို့ ကြောင့် ခုနစ် နာရီဆို နိုးတော့မယ်လေ၊ နိုးပြီဆိုမှ တော့ ခြံထဲ ဆင်း ခြေဆန့်လက်ဆန့် လုပ်ချင်လုပ်မှာ ပေါ့"

"လုပ်လေ"

"အပြင်ထွက်ပြန်ရင်လည်း မျက်စိလည်း နောက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုလည်း ကြည့်ချင်လွန်း လို့ ထွက်သလိုလို ဖြစ်ဦးမယ်"

"ဒါတော့ ရှင့်ကိုယ်ရှင် အသိဆုံးပဲ၊ ရှင်လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ကျွန်မလုပ်မယ်၊ တခြား ဘက်ကို စည်းမဖောက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ မနေနိုင်တဲ့ သူ ပြောင်းသွား. . .ဒါပဲ"

"ဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆိုလိုတာက တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် ခြေမကျူး လက်မကျူးရင် ပြီး ရော၊ ကိုယ့်ဘက်ခြမ်းထဲ တော့ ဘာလုပ်လုပ် ဒီလိုလား"

မိမိညက ထိုစကားထဲ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေ အကျုံးဝင်နိုင်သလဲ စဉ်း စားသည် ။ တစ်ထိုင် တည်း စဉ်းစားမရ၍ . . .

"ဟုတ်တယ်. . .တရားဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းရင် ပြီးတာပဲ"

"တကယ်နော်"

"ရှင်. . .၊ ရှင် ဘာလုပ်မလို့ စိတ်ကူးလိုက်လို့ လဲ"

ခေတ်ပညာက မိမိည ကမန်းကတန်း မေးပုံလေးကို သဘောတကျန င့် တဟဲဟဲ ရယ်မောမိ သည် ။ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဘာစိတ်ကူးမှ မရှိ

သေးပါ။ သူဟာလည်း ကလိမ်ကကျစ် ဉာဏ်နီဉာဏ် နက်တွေ သိပ်ထွက်တတ်တဲ့ သူမဟုတ်။ ခုပုံဆို . . . သူ့ဘက် ပိုအထိနာနေတယ် ထင်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ အနီးကပ်မြင်ကွင်းလေးထဲမှာ တင် နုနုလှလှ ပုပုရွရွတွေ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှား Aerobic ကစားနေတာကိုမှ လုံးဝမကြည့်ချင် မမြင်ချင် အိမ်တံခါးကြီးပိတ်ပြီး ကွယ်ရာဝင်နေချင်တဲ့ ပုရိသ ရှိပါ့မလား။ သိပ်ကို အာသာတငမ်းငမ်း ကြည့်ချင်နေတာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အဖြစ်က မကြည့်လည်း အရှုံး ကြည့်လည်း အရှုံးလို ဖြစ်နေပြီ။

"ရှင် သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နှောင့်ယှက်မယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်၊ ခုဆို ရင် ရှင့်အသံကြီးတွေ ကြောင့် ဒေါ်ပုတောင် နားပြန်ကြားတော့မလောက် ဖြစ်နေပြီ"

ခေတ်ပညာက တအားမအောင့်နိုင်အောင် ရယ်မိကာ . . .

"ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ အရှုံးထဲက အမြတ်ပေါ့"

"ရွဲ့ပြောတာရှင့်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ သူတောင်ကြားရတယ်၊ ရှင့်အသံ အူအူတွေက ဒေါ်ပုက နားလေးတဲ့ သူဆိုတော့ တစ်ခုခု မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရရင် အလန့်တကြားဖြစ်တတ်တယ်၊ သူက နေ့လယ်နေ့လယ်လည်း အိပ်တတ်တယ်၊ အခု မအိပ်နိုင်ဘဲ လန့်လန့်နေတယ်၊ ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ရင်လည်း ကြမ်းပြင်မှာ ရှင့်ဘက်က အသံတွေရဲ့ တုန်ခါမှုက ရှိနေတယ်၊ ကျွန်မဆိုရင် နားထဲဝှမ်းဆို့ထားတယ်"

အင်း . . . အားပေးတယ် ခေါ်မလား၊ စော်ကားတယ် ခေါ်မလား။ သူ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အသံ ကြောင့် နားထဲတောင် ဝှမ်းဆို့ထားရသတဲ့ ။ အတော်ရင့်တဲ့ မိန်းမ။ ခုတ်ထစ်ပြီး ချက်စားရတောင် မီးသွေးကုန်မယ့်

မိန်းမစား။

"ဒီလိုပဲ နေလိုက်တာပဲလေ၊ ရှင့်ကို ဘာမလုပ်ပါနဲ့ ညာမလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘက်က မကန့် ကွက်သေးဘူးနော်၊ ရှင့်မှာ အပြစ်မရှိလို့ မထင်နဲ့ ၊ ညည်းခံပြီး နေနေတာ၊ ရှင်လည်း သည်းခံပြီးနေပါ၊ ဒါပဲ၊ ဒီလိုမှ မနေနိုင်ပါဘူးလို့ ရှင်ဆိုချင်ရင်လည်း မနေရုံပဲ"

မနေချင်တော့ပါဘူးလို့ ပြောလို့ ကတော့ ဦးကျော် ဒေါသက သူ့အပေါ် ဝုန်းခနဲ ပုံကျပေါက်ကွဲ တော့မှာ ။ သူလည်း ပဲ လူညံ့ဖြစ်ရမှာ ။ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် မနေနိုင်အောင် မနေချင်အောင် နှိပ်စက် ကလူကြရမယ့် ကိစ္စမှာ သူဟာ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးလောက်မှ အရည်အချင်းမရှိ အဖြစ်မရှိသလို ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့မှာ လည်း တကယ်တမ်းတော့ မနေချင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ် အဟုတ်ကို မဖြစ်မိသေးပါ။

"ကဲ...ကျွန်မ သင်တန်းသူတွေ လာကုန်ပြီ၊ ဒါပဲ"

ခေတ်ပညာ မှုန်တေတေ ကျန်ရစ်သည် ။ အင်း...ဒီတိုင်းတော့ မဖြစ်သေး။ သူ့ဘက်က အားသာမှု ဖြစ်လာအောင် သူ တစ်ခုခုတော့ ကြံရလိမ့်ဦးမယ်။
